ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 250
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
2024
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«“Τα παλιά χρόνια, πριν γεννηθείς, υπήρχαν πολύ περισσότερα πράγματα εδώ”, μου έλεγε συχνά η μητέρα μου όταν ήμουν παιδί. “Διαφανή πράγματα, ευωδιαστά πράγματα… παλλόμενα, λαμπερά… υπέροχα πράγματα που δεν μπορείς καν να τα φανταστείς. Είναι κρίμα να ζουν άνθρωποι, που δεν μπόρεσαν να φυλάξουν τέτοια θαυμάσια πράγματα στην καρδιά και στο μυαλό τους… Συνεχίζουν να εξαφανίζονται πράγματα, το ένα μετά το άλλο. Δεν θα αργήσει να συμβεί ξανά… θα το δεις και η ίδια. Κάτι θα εξαφανιστεί από τη ζωή σου”. “Είναι τρομακτικό;” την ρώτησα… “Όχι, μην ανησυχείς. Δεν πονάει και δεν θα νιώσεις ιδιαίτερη θλίψη. Ένα πρωί απλώς θα ξυπνήσεις και κάτι θα έχει τελειώσει πριν καν το συνειδητοποιήσεις”».

Γιοκο Ογκαουα, *Η αστυνομία της μνήμης*

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΠΟΛΛΟΙ περισπούδαστοι ιστορικοί και πάσης φύσεως «δημοσιολόγοι» –μ' αφορμή την επέλαση της «***Εθνικιστικής Συσπείρωσης***» της Λεπέν προς την «αδιανόητη» νίκη στον πρώτο γύρο των γαλλικών εκλογών– την περίοδο του Μεσοπολέμου, όταν μετά την *Πρώτη Μεγάλη Ανθρωποσφαγή* φασιστικά μορφώματα στοιχίζονταν πίσω από το σύνθημα «***ni droite ni gauche***», δηλαδή, «***ούτε αριστερά ούτε δεξιά***». Πολλοί από τους προπαγανδιστές αυτού του συνθήματος θα προσδεθούν στο άρμα της ***κατοχικής κυβέρνησης του Βισύ*** με πρόεδρο τον στρατάρχη Πατέν και αρκετοί στην συνέχεια θα επιβιώσουν της λεγόμενης «***épuration***» («***άγριας κάθαρσης***») μετά την ήττα των Ναζί. Παρ' όλα αυτά, το ΚΚΓ συμμετείχε στην κυβέρνηση Ντε Γκωλ μέχρι και το 1947, ενώ ο γενικός γραμματέας του, ***Μορίς Τορέζ,*** ήδη από τα τέλη του 1944 διεκήρυττε, ερχόμενος στο Παρίσι από την Μόσχα, ενώπιον της ΚΕ του κόμματός του: «***Ένα κράτος, ένας στρατός, μια αστυνομία***». Σε επίσης αυστηρούς τόνους προέτρεπε τους πιο ζωηρούς εργάτες, που στην Τουλούζη και άλλου είχαν πάρει τα εργοστάσια στα χέρια τους, εκδιώκοντας την προηγούμενη συνεργαζόμενη με τους Ναζί διοίκηση: «***Παράγετε, παράγετε, παράγετε***».

«***Ούτε στα αριστερά, ούτε στα δεξιά***», ήταν και η πολιτική γραμμή που υιοθέτησε το κίνημα «*En marche*!» (Εμπρός!) του πρώην Γάλλου τραπεζίτη Εμμανουέλ Μακρόν, κατά το οκτάμηνο που πέρασε από τη δημιουργία του μέχρι την εκλογή του στην γαλλική προεδρία το Μάιο του 2017. Ακριβώς πριν ένα χρόνο (Ιούλιος 2023), ο Μακρόν επέστρεφε εσπευσμένα από τη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. που έλαβε χώρα στις Βρυξέλλες, καθώς η εξέγερση στις γαλλικές πόλεις απλώνονταν μ' αφορμή την δολοφονίας ενός νέου από αστυνομικά πυρά. Η ***Γαλλίδα πρωθυπουργός Ελιζαμπέτ Μπορν*** δήλωνε τότε, ότι η κυβέρνηση θα συζητούσε «χωρίς ταμπού» όλα τα πιθανά μέτρα για την επιβολή της τάξης και ανακοίνωνε τη χρήση τεθωρακισμένων οχημάτων της χωροφυλακής, όπως είχε κάνει η κυβέρνηση και στη σύγκρουση με τα «***Κίτρινα Γιλέκα***» τον Δεκέμβριο του 2018. Και ήρθε η ώρα του συνταξιοδοτικού, όταν ο Μακρόν, χρησιμοποιώντας ειδικές συνταγματικές εξουσίες αντί να διακινδυνεύσει την απόρριψη της μεταρρύθμισης από τους βουλευτές, προχώρησε στην ψήφισή του (Δεκέμβριος 2023), με την Μαρίν Λεπέν να δηλώνει, ότι «***Είναι ένα δημοκρατικό πραξικόπημα***». Την ίδια στιγμή, το Παρίσι και άλλες γαλλικές πόλεις συνταράσσονται από τις συγκρούσεις των διαδηλωτών με την αστυνομία, στήνονται οδοφράγματα, καίγονται αυτοκίνητα, τράπεζες κ.ά..

Για ποια, λοιπόν, «***αχαρτογράφητα νερά***» και ποια «***σενάρια του χάους***» μιλούν οι ανησυχούντες για την «ευρωπαϊκή δημοκρατία» και το λίκνο της, την γαλλική δημοκρατία; Μια χαρά θα συγκατοικήσει, εάν χρειαστεί, ο πολεμοχαρής Μακρόν με το κόμμα της Λεπέν και πρωθυπουργό τον Μπορντελά.

Η «συνετή» πρωθυπουργία της Μελόνι είναι ήδη γεγονός. Ο δημοκρατικός φερετζές και ο ακροδεξιός μπαμπούλας έχουν ξεφτίσει προ πολλού. Τι διαφορά υπάρχει, άλλωστε, στον «***μοντέρνο εθνικισμό***» της «***νέας δεξιάς***», που επικεντρώνεται στην «***εθνική αυτοπραγμάτωση του λαού***» και την «***εθνική προτεραιότητα***», που μάλιστα λαμβάνει χώρα, σύμφωνα με τους εμπνευστές του, στα «***πλαίσια του εθνοπλουραλισμού***», από τον επικαιροποιημένο αριστερό εθνικισμό; Έναν εθνικισμό που αναζητάει, επίσης, περισσότερη ισχύ για τα εθνικά κράτη, με τους μαρξιστές εκπροσώπους του ανακουφισμένους, που, τουλάχιστον, «***το ζωτικό στο οικοδόμημα της ευρωπαϊκής οντότητας ήταν ότι ο έλεγχος αυτής της συνενωμένης κυριαρχίας παρέμενε στα χέρια των εθνών-κρατών***».

Μιλούν ακόμη για τον ευρωπαϊκό πολιτισμό, τις αξίες «της δικαιοσύνης, της υποδοχής και της φιλοξενίας» και τα κατορθώματα της Δύσης και της παγκοσμιοποίησης. Καμία αντίρρηση. Ατελείωτα τα λάφυρα από τις κατεστραμμένες «υπανάπτυκτες» χώρες της Αφρικής, από την αφανισμένη Μέση Ανατολή, από την ανείπωτη καταστροφή του περιβάλλοντος που προκαλεί το στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα, ενώ την ίδια στιγμή εκατοντάδες εκατομμύρια θάνατοι καταγράφονται κάθε χρόνο από την μόλυνση και την ανέχεια, με εκατοντάδες παιδιά-δούλους να εργάζονται σε ορυχεία, λατομεία και άλλους επικίνδυνους χώρους εργασίας, που σχετίζονται με χημικά, εντομοκτόνα ή βαρύ μηχανικό εξοπλισμό.

Οι ύαινες ακονίζουν και πάλι τα δόντια τους. Μιλούν για προπολεμικές κοινωνίες και απειλούν με χρήση πυρηνικών όπλων. Σύμφωνα με τον ***Φράνσις Φουκουγιάμα***, αν υπάρξει ένας μεγάλος πόλεμος στην Ασία, την ώρα που συνεχίζεται ο πόλεμος στην Ουκρανία, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα οι υπάρχουσες συγκρούσεις να ενοποιηθούν σε μια ενιαία μεγάλη σύγκρουση, επομένως, όπως διατείνεται, κινούμαστε σε ένα μεγάλης κλίμακας πόλεμο.

Επιστροφή στον Μεσοπόλεμο; Μάλλον βρισκόμαστε «λίγο μετά»...

Ιούλιος-Αύγουστος 2024

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Η Alice, ο Stanley και το παιδί τους εκτοπίστηκαν όταν πλημμύρες κατέστρεψαν το σπίτι τους στην Κένυα το 2017. Φωτογραφήθηκαν στο Ol Pejeta Conservancy μαζί, στο ίδιο κάδρο, με τον Najin, έναν από τους δύο τελευταίους βόρειους λευκούς ρινόκερους στον κόσμο.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΞΕΦΑΝΤΩΜΑΤΑ

Ε, λοιπόν, ναι! Ξεχωριστή, αν όχι μοναδική χρονιά, η φετινή, για τα ελληνικά ομαδικά ποδοσφαιρικά δρώμενα. Ο ποδοσφαιρικός Ολυμπιακός παίρνει το πρώτο του Ευρωπαϊκό τρόπαιο, σε μια χρονιά που ο Πρόεδρος του βρίσκεται σε ανοιχτή και εμφανή αντιπαράθεση με τον Πρωθυπουργό και μοιάζει να στριμώχνεται σχετικά με την υπόθεση του πλοίου NOOR 1, το οποίο, όπως είναι γνωστό, κατασχέθηκε με περίπου 3 τόνους ηρωίνη. Πέραν της συγκεκριμένης υπόθεσης, που κόστισε τη ζωή σε 9 ή 10 μάρτυρες και την παραίτηση δύο δικαστών και για την οποία κατηγορήθηκε ο Πρόεδρος, τα αίτια της σύγκρουσής του με το Πρωθυπουργικό γραφείο βρίσκονται, μάλλον, στην υπόθεση παρακολουθήσεων από τις «ελληνικές» μυστικές κρατικές υπηρεσίες μέσω του λογισμικού PREDATOR.

Για τους κοινούς θνητούς, η καταγραφή, τόσο «νόμιμων» στατιστικών δεδομένων όσο και προσωπικών, με την καταγραφή και σύγκριση εικόνων, videos, αλληλογραφιών συνομιλιών καταναλωτικών και λοιπών συνηθειών, όπως και περιουσιακών στοιχείων κοινωνικού και οικογενειακού περιβάλλοντος, χαρακτηριστικών, πεποιθήσεων κ.λπ., αποτελεί μια ασφυκτική πραγματικότητα που αναπόδραστα, ακόμα κι αυτοί που εμμένουν να εθελοτυφλούν, βιώνουν στο πετσί τους. Τράπεζες, χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, ασφαλιστικές και δημοκοπικές εταιρείες, πολυεθνικές, αλλά και μικρότερες τοπικές ή εθνικές επιχειρήσεις, διαγωνίζονται για το πώς θα καταγράψουν το κάθε τι, για τον καθένα και την καθεμία. Το πρόσχημα, είναι η επαλήθευση στοιχείων, η κορύφωση της όποιας εξατομικευμένης διαδικτυακής εμπειρίας και τελικά η τροφοδότηση τεχνητής νοημοσύνης –για την οποία πολλοί μιλούν απλά για μια μέθοδο κλοπής πνευματικής ιδιοκτησίας– με αυτά καθ' αυτά τα προσωπικά και στατιστικά στοιχεία. Άλλωστε, από την εποχή του πρώτου μνημονίου, το ελληνικό κράτος είχε ξεκινήσει να παραδίδει κάποια κλασικά εργαλεία κρατικού ελέγχου, όπως δημοσιονομικά, αστυνομικά και εισπρακτικά, σε τράπεζες, εταιρείες κινητής τηλεφωνίας ή και ιδιώτες με επιστημονικούς τίτλους, προκειμένου να περιορίσει τον αριθμό των δημοσίων υπαλλήλων. Σήμερα, όλα αυτά τα στοιχεία είναι πρόσφορα και άμεσα διαθέσιμα στους περίφημους δανειστές, όπου γης, που μπορούν να βρουν την κατάλληλη επενδυτική ευκαιρία στο σωστό χρόνο. Δεν συμβαίνει το ίδιο, βέβαια, με τα θύματα της παρατεταμένου οικονομικού ζουρλομανδύα που επιβλήθηκε στους ιθαγενείς του ελλαδικού χώρου με το σύνηθες πρόσχημα της οικονομικής κρίσης.

Τέλος, ο ηλεκτρονικός εκσυγχρονισμός της κρατικής γραφειοκρατίας από τον Πιερακάκη, που ακολούθησε την διάχυση, επέκταση και εμπέδωση του διαδικτυακού βίου στο κοινωνικό σώμα κατά τις περιόδους της καραντίνας και διανθίστηκε με κρατικά επιδόματα και κοινωνικές παροχές, ώστε να γίνει πρόσχαρα οικείος στους υπηκόους, ήδη μετατρέπεται σε εφιάλτη. Στον ελλαδικό χώρο, της κοινωνικής και οικονομικής συρρίκνωσης, της αποπαραγωγής, της μαζικής μετανάστευσης και εν όψει των 2 ακόμη εκατομμυρίων κατοικιών που θα προστεθούν στις ήδη τοποθετημένες σε πλειστηριασμούς, την επόμενη δεκαετία μάλλον θα είναι οδυνηρά τα περισσότερα μηνύματα και e-mail που θα καταφθάνουν στα κινητά και τους υπολογιστές των συνηθισμένων ανθρώπων, από τις εφορίες και τις εισπρακτικές εταιρείες!

Αυτά, όμως, είναι για τους κοινούς θνητούς, όπως προαναφέραμε. Για τόσο πλούσιους ανθρώπους, με τέτοιο οικονομικό και οικογενειακό ανάστημα όπως αυτό του ολυμπιακού Προέδρου, θεωρείται και είναι πράγματι ασέβεια να παρακολουθείς τις προσωπικές, οικονομικές ή και όποιες άλλες δραστηριότητες. Αν μη τι άλλο, να τις παραδίδεις εκ των πραγμάτων, σε μυστικές υπηρεσίες πιο ανεπτυγμένων τρίτων χωρών και μάλιστα σε μία με ένα από τα πλέον συμπαγή εθνικά αφηγήματα που έχει στους κόλπους του ισχυρούς ανταγωνιστές των εφοπλιστικών επιχειρηματικών και γεωπολιτικών επιδιώξεων και συμφερόντων του Προέδρου. Σίγουρα πάντως, ούτε ο μοναδικός παρακολουθούμενος της ελληνικής ελίτ που ελέγχθηκε από το PREDATOR ήταν, ούτε είναι μόνος του στην αντιπαράθεση που ξεκίνησε και εξελίσσεται. Στο ποδόσφαιρο, ο ΠΑΟΚ είναι και πάλι πρωταθλητής, μετά από 5 χρόνια. Γεγονός που προέβλεψε και ο Πρωθυπουργός προ ολίγων μηνών, ενώ είναι η τρίτη χρονιά, όπως λέει ο ίδιος, που βρίσκει ποιος θα πάρει το πρωτάθλημα! Έτσι, λοιπόν, λίγο πριν τις εκλογές, ξεθωριάζει και εκείνο το χυδαίο σύνθημα που ξεκίνησε να φωνάζεται μαζικά από τους φιλάθλους του ΠΑΟΚ και εξαπλώθηκε ραγδαία σε όλη την επικράτεια και παρ' ολίγον να οδηγήσει σε κάτι ανάλογο με τη στάση του Νίκα, στον περσινό τελικό του κυπέλλου ανάμεσα στον ΠΑΟΚ και τον ΠΑΟ στην Αθήνα. Δεν θα το επαναλάβουμε εδώ πέρα για λόγους δεοντολογίας. Είναι πραγματικά ανίερο και πρόστυχο να επιτίθενται με τέτοιο τρόπο σε ένα τόσο ικανό και ελπιδοφόρο Πρωθυπουργό με Προφητικές, μάλιστα, ικανότητες στα αθλητικά δρώμενα της χώρας! Ξέφτισαν και εκείνες οι ανοησίες που έλεγαν κάτι πειραγμένοι Παοκτσήδες, ότι έπρεπε να καταλάβει την εξουσία η ακροαριστερά και ο ΣΥΡΙΖΑ για να πάει μετά από 30 και βάλε χρόνια πρωτάθλημα στη Θεσσαλονίκη!

***

Μια τέτοια χαρούμενη ατμόσφαιρα θα πρέπει να επικρατούσε και το σωτήριον έτος 1896, όταν, για πρώτη φορά στην σύγχρονη εποχή, επαναδιοργανώθηκαν οι Ολυμπιακοί αγώνες τους οποίους είχαν καταργήσει οι Χριστιανοί, σε ένα από τα σαφάρι που κατά καιρούς εξαπέλυαν ενάντια στα είδωλα και τους ειδωλολάτρες. Ο Σπύρος Λούης γίνεται ο πρώτος έλληνας που στέφεται Ολυμπιονίκης και μάλιστα στον ξακουστό Μαραθώνιο, ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός αναγεννάται, ως άλλος φοίνιξ μέσα από τις στάχτες του, το νεοσύστατο εθνικό φρόνημα δυναμώνει, οι δανειστές του ελληνικού βασιλείου είναι ευχαριστημένοι μετά τις ρυθμίσεις του Δεληγιάννη για την εξυπηρέτηση των ελληνικών ομολόγων και οι έλληνες αρχίζουν να βρίσκουν μια ταυτότητα ως τέτοιοι στο παγκόσμιο στερέωμα.

Την επόμενη χρονιά και με αφορμή την αποστολή στρατιωτικού σώματος στην Κρήτη, η οποία είχε εξεγερθεί ενάντια στην Οθωμανική

συνέχεια στη σελ. 4

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 2024:
ΤΡΕΙΣ ΚΗΔΕΙΕΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ...

> *«Τα άτομα δεν χρειάζονται να πιστεύουν σ' όλες αυτές τις μυστικοποιήσεις, αλλά πρέπει να συμπεριφέρονται σαν να τις πιστεύουν, ή να τα πηγαίνουν καλά μ' αυτούς που δουλεύουν μ' αυτές. Γι' αυτό το λόγο, όμως πρέπει να ζουν μ' ένα ψέμα. Δε χρειάζεται ν' αποδεχτούν το ψέμα. Είναι αρκετό γι' αυτούς να 'χουν αποδεχθεί τη ζωή τους με αυτό και μέσα σ' αυτό. Εξαιτίας αυτού ακριβώς του γεγονότος, τ' άτομα επιβεβαιώνουν το σύστημα, εκπληρούν το σύστημα, είναι το σύστημα».*
>
> Vaclav Havel, πρώην πρόεδρος της Τσεχίας

Στην πολιτική το μαύρο γίνεται άσπρο, το ψάρι βαπτίζεται κρέας, το κίβδηλο παρουσιάζεται ως γνήσιο και η παραπλάνηση κυριαρχεί, αφού, όπως είναι γνωστό, η διαχείριση του ψέματος είναι η πρώτη έγνοια κάθε πολιτικού και κάθε κόμματος, στην κατεύθυνση πάντα της κοινωνικής χειραγώγησης.

Ειδικά, όταν «*στραβώνουν*» τα πράγματα και τα εκλογικά άλλοθι καταρρέουν, η διαστρέβλωση της πραγματικότητας είναι τόσο κατάφωρη, ώστε οι πολιτικές αφηγήσεις ταυτίζονται όσο ποτέ με την γελοιότητα. Όπως έχουμε ξαναγράψει, για εμάς τους αναρχικούς η πολιτική ως μέσο δράσης και ως τεχνική δεν είναι δυνατόν να μας αφορά, «***γιατί δεν μπορείς να φοράς ράσα, να κατέχεις όλη την διαδικασία της λειτουργίας και των θρησκευτικών μυστηρίων, να τα εφαρμόζεις και να μην ενισχύεις την θρησκεία ή στην ελάχιστη των περιπτώσεων να μην ενισχύεις τη λογική και τα δόγματά της***» (*Εκλογές, πολιτική και αναρχία*, Διαδρομή Ελευθερίας, φ. 85 Ιούλιος-Αύγουστος 2009). Ας δούμε, όμως, πιο συγκεκριμένα την μετεκλογική ταμπακιέρα, και μάλιστα με ιδιαίτερη αγαλλίαση, την οποία ***γιατί να κρύψωμεν άλλωστε***, όπως θα έλεγε και ο πατήρ Μητσοτάκης...

Είναι γεγονός, ότι η αποχή που καταγράφηκε στην εκλογική διαδικασία των ευρωεκλογών της 9ης Ιουνίου είναι δίχως προηγούμενο. Είναι ενδεικτικό, ότι ***συμμετείχαν στην εκλογική διαδικασία 4.062.092*** άνθρωποι σε σχέση με τις αντίστοιχες ***ευρωεκλογές του Μαΐου του 2019, όταν ψήφισαν 5.920.355***, δηλαδή ***σχεδόν 1.900.000 ψηφοφόροι λιγότεροι***, με αποτέλεσμα η συμμετοχή να φτάσει μόλις το 41,39% και ***η αποχή να εκτοξευθεί στο ποσοστό του 58,61%***, τα άκυρα στο 1,36% και τα λευκά στο 0,76%, ενώ θα τονίσουμε ότι η πλειοψηφία των νέων από 18 έως 35 ετών απείχαν από την εκλογική διαδικασία.

Ακόμη πιο ενδεικτικό του μεγέθους της εκλογικής σφαλιάρας, που εισέπραξαν πανηγυρικά καταρχήν τα τρία μεγαλύτερα κόμματα είναι το γεγονός, ότι ***οι ψήφοι που έλαβε η ΝΔ ήταν λιγότερες κατά περίπου 70.000 ακόμη και από εκείνες του 18,85%***, το 2012! Από κοντά και ***ο ΣΥΡΙΖΑ, που έλαβε 593.133, έχοντας χάσει μισό εκατομμύριο σε σχέση με το 2012***, ενώ ***το ΠΑΣΟΚ πήρε 508.399 ψήφους δηλαδή 325.000 λιγότερες σε σχέση με την προ 12ετίας εξαέρωσή του***.

Ουκ ολίγοι, λοιπόν, οι κοψοχέρηδες...

Η καταρχήν σύγκριση των εκλογικών αποτελεσμάτων με των αντίστοιχων του 2012, την οποία δεν τόλμησαν να κάνουν οι ...έγκριτοι δημοσιολόγοι, αναλυτές αποτελεσμάτων και λοιποί δυστυχείς συγγενείς, είναι σημαντική από πολλές απόψεις. Εφ' όσον, αναμφισβήτητα, η εκλογική κατάσταση των κομμάτων, που διεκδικούν την εξουσία (Συριζα-Πασοκ) ή την ασκούν (ΝΔ), είναι η ίδια και χειρότερη με την αντίστοιχη των εκλογών του 2012, όταν η κοινωνία έβραζε εν μέσω συγκλονιστικών αντιμνημονιακών κινητοποιήσεων, με το Σύνταγμα να καίγεται, στην γύρω περιοχή να σπάζονται τόνοι μαρμάρου και να χρησιμοποιούνται στις οδομαχίες και στις εφόδους στην Βουλή, τι έχει αλλάξει πραγματικά, όσον αφορά την αξιοπιστία των πατεράδων του έθνους;

Απολύτως τίποτα.

Όπως γράφαμε τον Απρίλιο του 2012, λίγο πριν τις εκλογές, αμφισβητώντας παρ' όλα αυτά την λεγόμενη κατάρρευση του πολιτικού συστήματος, την οποία δήθεν πιστοποιούσε η σημαντική μείωση της εκλογικής πελατείας:

«*Κάτι τέτοιο θα ίσχυε μόνο, αν δεχόμασταν ότι τα κόμματα της αριστεράς δεν αποτελούν, εδώ και δεκαετίες, αναπόσπαστο μέρος του πολιτικού συστήματος, πραγματικά σωσίβια στις κρίσιμες στιγμές. Κάτι τέτοιο, θα ίσχυε μόνο αν πρεσβεύαμε ότι το πολιτικό σύστημα ταυτίζεται με τον δικομματισμό, την εναλλαγή δηλαδή στην εξουσία των δύο μεγάλων κομμάτων. Κάτι τέτοιο, μπορεί να ισχυριστεί υποκριτικά μόνο κάποιος, που θέλει να εξαφανίσει την συνεισφορά της αριστεράς στην εμπέδωση της κυρίαρχης ιδεολογίας, όχι μόνο μέσω της κατοχύρωσης των πολιτικών δικαιωμάτων, αλλά και της ενίσχυσης και της αναπαραγωγής των ποικίλων μηχανισμών κοινωνικής κινητικότητας.*» (***Η ενίσχυση του πολιτικού σκηνικού και η αναρχική προοπτική***, Διαδρομή Ελευθερίας, Απρίλιος 2012).

Η άνοδος στην εξουσία του Συριζα επιβεβαίωσε μετά από τρία χρόνια αυτές τις εκτιμήσεις και μάλιστα με το παραπάνω. Δεν μνημονεύουμε, βέβαια, τα παραπάνω για να ευλογήσουμε τα γένια μας, αλλά όπως είπαμε τα εκλογικά αποτελέσματα είναι χειρότερα από τα αντίστοιχα του 2012, χωρίς φυσικά να ταυτίζεται η μια περίοδος με την άλλη. Η μεγαλύτερη διαφορά είναι το γεγονός, ότι στην σημερινή ευρύτερη περίοδο απουσιάζουν εκκωφαντικά οι μεγάλες κινητοποιήσεις, οι μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις, οι μεγάλες διεκδικήσεις. Παρ' όλα αυτά δεν έχουν εκλείψει, όπως αποδείχθηκε στην περίπτωση του εγκλήματος των Τεμπών, της δολοφονίας εκατοντάδων μεταναστών στην Πύλο κ.α..

Είναι μήπως σήμερα τα πράγματα ευοίωνα, ενώ μαίνεται ο πόλεμος στην ***Ουκρανία***, ενώ αξιωματούχοι του γερμανικού και γαλλικού κράτους, καθώς και νατοϊκοί, μιλούν για προπολεμικές κοινωνίες, ενώ η σφαγή στην ***Γάζα*** συνεχίζεται στην φλεγόμενη ***Μέση Ανατολή***, καθώς και δεκάδες ακόμα συρράξεις σ' ολόκληρο τον πλανήτη; Μήπως δεν είναι νωπές οι πανευρωπαϊκές αγροτικές κινητοποιήσεις, με τους αγρότες, κτηνοτρόφους και αλιείς να διαδηλώνουν και να συγκρούονται στις Βρυξέλλες, εξαιτίας των εξοντωτικών μέτρων της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής;

Η απάντηση είναι περιττή. Η μια «κρίση» διαδέχεται την άλλη (οικονομική, υγειονομική, ενεργειακή, επισιτιστική) σε ένα εφιαλτικό γαϊτανάκι και το παραμύθι της «σταθερότητας» δεν πείθει ούτε τους πλέον αφελείς...

Υποστηρίζαμε, επίσης, τότε ότι οι διαφωνίες και οι αντιθέσεις ανάμεσα στις εξουσιαστικές μερίδες, όχι μόνο δεν διαταράσσουν την ενότητα των κυριαρχικών επιλογών, αλλά την ισχυροποιούν πολύ περισσότερο από τις συμφωνίες. Οι διαφοροποιήσεις την κατάλληλη στιγμή, οι «***αποσχίσεις***», ακόμα και οι πιο θορυβώδεις και μακροχρόνιες, το ξεσκαρτάρισμα των «***καμένων χαρτιών***», ακόμα και αν πρόκειται για πρόσωπα που λίγο πριν προβάλλονταν ως αναντικατάστατα στον κομματικό ή κυβερνητικό καμβά, ως κύριο στόχο έχουν να κατασιγάσουν την κοινωνική οργή και να γεμίσουν τα κενά πολιτικής εκπροσώπησης.

Σαν να μην πέρασε, λοιπόν, ούτε μια ημέρα.

Ούτε η αμερικανικής έμπνευσης και τεχνογνωσίας κατασκευή νέου προέδρου του Συριζα (κατά δήλωση του «φυτεύτηκε» και «ποτίστηκε» από τον Τσίπρα) φαίνεται να φτουράει, ούτε οι υπόλοιπες φανερές και αθέατες μεθοδεύσεις «***εναλλακτικής διεξόδου***» φαίνεται, προσώρας, να σπρώχνουν τα «πράγματα» εκεί, που τα μεγάλα αφεντικά, εγχώρια και μη, επιθυμούν.

Η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας τούς έχει γυρίσει την πλάτη.

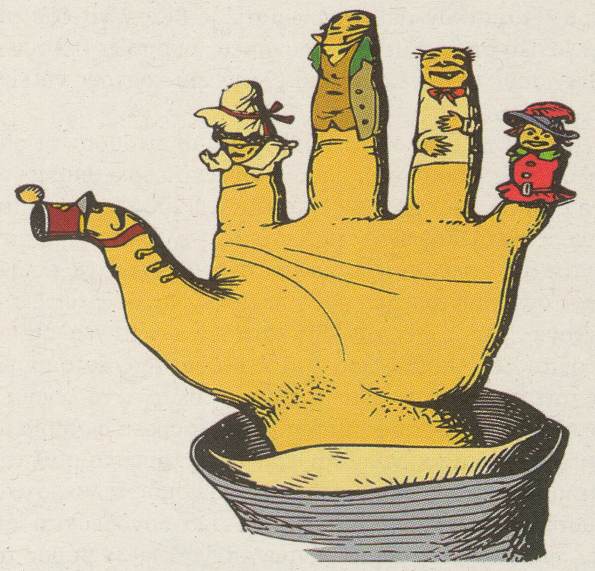

Η χαρακτηριζόμενη από τους αριστερούς κολαούζους της εξουσίας και ως πληθυντική κυβερνώσα αριστερά, αφού πρώτα έπαιξε περίφημα τον ρόλο που της ανατέθηκε, τώρα επιχειρείται να επιστρέψει μέσω της επανένωσης των ρεταλιών της για να αντιμετωπίσει τον Μητσοτάκη. Αξιοθρήνητοι και θλιβεροί μέχρι το μεδούλι, προσπαθούν να δείξουν ότι είναι λίγο καλύτεροι από τον Κούλη και δεν καταφέρνουν ούτε αυτό. Όσο για την άνοδο των «***αντισυστημικών***» μπαλωμάτων του πολιτικού συστήματος, των χρησιμοποιούμενων και ως ***ακροδεξιών σκιάχτρων***, τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και στον ευρωπαϊκό κοινωνικό χώρο, ένα έχουμε να πούμε: ***περσινά ξινά σταφύλια***.

Το παραμύθι έχει ξεμείνει από δράκο προ πολλού. Μια χαρά είχε ψηφίσει ο «***αντισυστημικός***» ***Βελόπουλος*** το πρώτο μνημόνιο και στήριξε την ***κυβέρνηση Παπαδήμου***. Επί Συριζα υφίστατο το κολαστήριο της Μόριας, η οποία αποτέλεσε έναν από τους χειρότερους προσφυγικούς καταυλισμούς στον πλανήτη. Και μιας και αναφερθήκαμε στον Μάιο του 2012, θα θυμίσουμε, όσον αφορά τις μετακινήσεις ψηφοφόρων στις διπλές βουλευτικές εκλογές του Μαΐου-Ιουνίου του 2012, ότι:

«*Το ήμισυ των ψηφοφόρων που συγκέντρωσε η Χρυσή Αυγή προέρχονται από εκλογείς του ευρύτερου δεξιού και κεντροδεξιού φάσματος· αλλά και ένα αριθμητικά σημαντικό τμήμα πρώην ψηφοφόρων του Πασοκ μετατοπίστηκε προς αυτήν. Είναι αξιοσημείωτο ότι ένα μόρφωμα με τόσο έντονα ιδεολογικά φορτία δεξιού εξτρεμισμού, όπως η Χρυσή Αυγή συγκέντρωσε τα 2/3 της εκλογικής του δύναμης με ροές ψήφων από τα δύο κόμματα, που μέχρι το 2009, εναλλάσσονταν στη διακυβέρνηση και καταλάμβαναν μεγάλο μέρος του πολιτικο-ιδεολογικού πεδίου στις κεντρώες τοποθετήσεις του άξονα Αριστεράς-Δεξιάς*» (***Ο Δεξιός εξτρεμισμός στην Ευρώπη, συλλ., Από την Εθνική Παράταξη στην Χρυσή Αυγή. Δεξιός λαϊκισμός και εξτρεμισμός στην Ελλάδα της κρίσης***, Βασιλική Γεωργιάδου).

Όσο για την λάτρη του Μουσολίνι ***ιταλίδα πρωθυπουργό Τζόρτζια Μελόνι***, σύμφωνα με δημοσίευμα του αμερικανικού ***περιοδικού Time*** (Απρίλιος), συγκαταλέγεται ανάμεσα στις 100 προσωπικότητες του πλανήτη, με μεγαλύτερη επιρροή, «*παρά τις κριτικές για τους αυστηρούς περιορισμούς σε ό,τι αφορά την υποδοχή των μεταναστών*», με το περιοδικό να υπογραμμίζει ότι το 2022, όταν η ***Μελόνι*** κέρδισε τις βουλευτικές εκλογές, «*πολλοί σχολιαστές εξέφρασαν ανησυχίες σχετικά με το ακροδεξιό κόμμα της και το πώς θα επηρέαζε την Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο. **Μετά από δύο χρόνια, παραμένει δημοφιλής όχι μόνο στην Ιταλία, όπου η δημοτικότητά της είναι του 41%, παρά την ισχνή οικονομική ανάπτυξη, αλλά και μεταξύ των ηγετών της Δύσης, πολλοί από τους***

συνέχεια στη σελ. 4

συνέχεια από τη σελ. 2

κυριαρχία, τα τουρκικά στρατεύματα εισβάλλουν από τη Θεσσαλία, όπου τότε βρίσκονταν τα ελληνοτουρκικά σύνορα. Σταματούν μετά διπλωματικής βίας λίγο έξω από την Αττική από τις μεγάλες δυνάμεις, οι οποίες θέλουν να συνεχίσουν οι δανειστές του ελληνικού κράτους να είναι ικανοποιημένοι.

108 χρόνια μετά και όχι 100 όπως απαιτούσαν οι συμβολισμοί κι αφού έχουμε υιοθετήσει το ευρώ μπαίνοντας στο σκληρό πυρήνα της ΕΕ, το κοντινό 2004 και μετά από υπερδεκαετή «αγώνα» των ντόπιων ελίτ, προγραμματίζονται ξανά ολυμπιακοί αγώνες στην Ελλάδα. Οι έλληνες είναι στην συντριπτική τους πλειοψηφία αρνητικοί στην διεξαγωγή τους –ως και 70% κατά, δίνουν τα γκάλοπ που γίνονται. Σε όποια χώρα αυτοί έχουν πραγματοποιηθεί ως τότε, τα δημόσια ταμεία έχουν βουλιάξει, το λεγόμενο κοινωνικό κράτος αμφισβητείται ή καταρρέει, σωτήρια ιδιωτικά κεφάλαια κάνουν την εμφάνισή τους και μαζί τους επελαύνει κι ο περίφημος εκσυγχρονισμός των κρατικών ιδιωτικών και κοινωνικών δομών που συνοδεύεται από την ανακατανομή συμφερόντων, συνήθως σε βάρος των κοινωνιών... Εξαίρεση στην οικονομική χρεοκοπία αποτελεί η Καταλωνία, για λόγους που δεν είναι της στιγμής. Όλα αυτά μέχρι το καλοκαίρι του 2003. Τότε η ποδοσφαιρική ψωροκώσταινα της Μεσογείου με Γερμανική καθοδήγηση, υπό τον Ότο Ρεχάγκελ, κατακτά για πρώτη και μοναδική φορά στην ιστορία της το ευρωπαϊκό κύπελλο. Τα ποσοστά των γκάλοπ αντιστρέφονται, από 70% κατά, γίνονται 70% υπέρ της διεξαγωγής. Όχι ότι θα είχαν κάποια σημασία τα γκάλοπ, όσον αφορά την έτσι κι αλλιώς επιβεβλημένη από τις πολιτισμικές και πολιτικοοικονομικές ηγεσίες διοργάνωση των ολυμπιακών αγώνων, ωστόσο είναι ενδεικτικό του πόσο εύκολα μπορεί να επηρεαστεί και να αντιστραφεί το συλλογικό θυμικό ώστε οι άνθρωποι να πειθαρχήσουν οικειοθελώς.

Το καλοκαίρι του 2004, μέσα σε κλίμα εθνικής ενότητας, υπερηφάνειας και ομοψυχίας, διεξάγονται οι ολυμπιακοί αγώνες στην Ελλάδα. Σήκωσε το το γα... δε μπορώ, δε μπορώ να περιμένω...

Λίγα χρόνια μετά το 2008 και με αφορμή μια οικονομική κρίση, από αυτές που ξεσπούν ανά χρονικά διαστήματα και ανακατανέμουν τον παραγόμενο πραγματικό ή φαντασιακό πλούτο προς τους ισχυρότερους, η Ελληνική οικονομία καταρρέει και ξεκινά η γνωστή ιστορία με τα μνημόνια, με όρους που θα ζήλευαν μέχρι κι οι αποικιοκράτες των προηγούμενων αιώνων.

Κάπως έτσι, λοιπόν, αρχίζω να γίνομαι προληπτικός. Τι να μας περιμένει; Μήπως εξυφαίνεται μια νέα συνωμοσία σε βάρος της χώρας μας; Είναι κι αυτός ο καυτός σκονισμένος άνεμος που ανεβάζει τη θερμοκρασία, μού δυσκολεύει την αναπνοή, κάνει τον εγκέφαλό μου να μην οξυγονώνεται σωστά, με οδηγεί σε νέα συνωμοσιολογικά παραληρήματα! Είναι σίγουρα αυτή η αφρικάνικη σκόνη από τη Σαχάρα; Μήπως από τη Γάζα; Ή μήπως, πάλι, μας κοροϊδεύουν για τα καλά και όλη αυτή ατμόσφαιρα προέρχεται από τις στέπες της Ουκρανίας; Εκεί όπου σύσσωμη η δυτική συμμαχία παλεύει για τη δημιουργία μιας νέας πατρίδας, της Ουκρανίας; Εκεί όπου Ρώσοι πατριώτες παλεύουν να σώσουν τη μεγαλύτερη πατρίδα του κόσμου; Εκεί όπου συμβαίνει ο μεγαλύτερος πόλεμος όλων των εποχών; Παραληρώ!

Το άλλο σπουδαίο οπαδικό γεγονός που σημάδεψε τα ελληνικά αθλητικά δρώμενα ήταν το 1971, κατά τη διάρκεια της 7-ετούς χούντας, όταν ο Παναθηναϊκός έφτασε στον τελικό του Γουέμπλεϊ όπου αναμετρήθηκε με τον μεγάλο Άγιαξ της εποχής. Δύο χρόνια μετά, το Νοέμβριο του 1973, συμβαίνουν τα γεγονότα του Πολυτεχνείου που οδηγούν στην πτώση του δικτάτορα Παπαδόπουλου. Το καλοκαίρι της επόμενης χρονιάς, υπό την ηγεσία του νέου δικτάτορα Ιωαννίδη, γίνεται απόπειρα δολοφονίας του Μακαρίου και πραξικοπήματος στην Κύπρο, που οδηγεί στην εισβολή του Αττίλα στο βόρειο τμήμα της... Παραληρώ!

***

Ο Παναθηναϊκός, πρωταθλητής Ευρώπης στο μπάσκετ, αλλά και κυπελλούχος Ελλάδας στο ποδόσφαιρο. Ένα κύπελλο που πολλοί οπαδοί του θα έβλεπαν με ανάμεικτα αισθήματα, αν συνέχιζε να παραμένει στη καρέκλα του προπονητή ο ικανότατος πλην ιδιόρρυθμος τούρκος γκρίζος λύκος ο οποίος παραγκωνίστηκε λίγο πριν τον τελικό. Όπως είχε παραγκωνιστεί κακήν κακώς και ο προηγούμενος πολύ πετυχημένος, πλην βαλκάνιος προπονητής, που θυσιάστηκε προκειμένου να εμπεδωθεί η πολυσυζητημένη ελληνοτουρκική παντρειά, η οποία είχε όπως εικάζεται, για κερασάκι στη γαμήλια τούρτα, τον Ακάρ.

Η ΑΕΚ από την άλλη, μετά από ένα συναρπαστικό και συγκλονιστικό φινάλε στο πρωτάθλημα, έμεινε δεύτερη. Δρέπει, όμως, ακόμη τις δάφνες του περσινού νταμπλ.

Ο ΑΡΗΣ, αν και είχε τις συγκυρίες και την δυνατότητα να πάρει το κύπελλο και να ξαναβρεθεί στα ευρωπαϊκά γήπεδα, προτίμησε να αναλώσει τις δυνάμεις του στα πλαίσια του αγνού τοπικού ανταγωνισμού κόντρα στον ΠΑΟΚ, παρά να κάνει συντήρηση εν όψει του επερχόμενου τελικού με τον μπαχαλεμένο ΠΑΟ. Αυτή είναι η καλή εκδοχή της αγωνιστικής του δυναμικής. Παραμένει, ωστόσο αμελητέο πληθυσμιακό μέγεθος σε σχέση με τον πληθυσμιακό όγκο των άλλων ομάδων που πρωταγωνίστησαν.

Κόσμος, λοιπόν, από όλες τις ποδοσφαιρικές φυλές μέσα σε λίγες μέρες, βγήκε στους δρόμους και ξεφάντωσε. Τα αισθήματα υπεροχής και εφορίας αναζωογονήθηκαν, ως και η Αγιά Σοφιά πήρε το πρώτο της ποδοσφαιρικό τρόπαιο, έστω και με τον Ολυμπιακό να το πανηγυρίζει... Αυτοί καλά κι εμείς; ... καλύτερα!

Βέβαια, όλα αυτά συμβαίνουν μετά από μια χρονιά εδραίωσης του εκσυγχρονισμού των κατασταλτικών αστυνομικών επιχειρήσεων στον αθλητικό τομέα, έστω και με παλινωδίες. Αυτές κορυφώθηκαν μετά τη θανατηφόρα επίθεση με φωτοβολίδα σε αστυνομικό των ΜΑΤ έξω από το γήπεδο σε αγώνα βόλεϊ με τον Παναθηναϊκό από φιλάθλους του Ολυμπιακού. Δύο μήνες αγώνες ποδοσφαίρου κεκλεισμένων των θυρών, πρωτοφανείς σε έκταση και εστίαση συλλήψεις, ηλεκτρονική έκδοση εισιτηρίων με ταυτοπροσωπία, πολλαπλασιασμός των καμερών ασφαλείας και πλήρης χαρτογράφηση των οπαδικών πληθυσμών με όλα τα θέσφατα της σύγχρονης τεχνολογίας.

Ποιος θα μπορούσε να διαφωνήσει; Η μονοπώληση της κρατικής βίας είναι ένα πάγιο αίτημα μιας δημοκρατικής ευνομούμενης πολιτείας. Κι όχι μόνο θα λέγαμε εμείς, μπρος τον διαφαινόμενο πολιτικό μετασχηματισμό που επίκειται πανευρωπαϊκά και συντελείται παγκόσμια.

Περασμένα ξεχασμένα όλα αυτά, όμως, τώρα. Το κοινωνικό καζάνι εκτονώθηκε έστω και τμηματικά, δίχως παρατράγουδα, οι κακοί είναι στη φυλακή και πλησιάζουν και οι ευρωεκλογές... Κοινώς δεν χρειάζονται πλέον οι αθλητικοί χώροι ως μέσα ανίχνευσης και αποσυμπίεσης κοινωνικών εντάσεων και εν δυνάμει κινδύνων, ώστε να μην πιάνεται η πολιτεία στον ύπνο, όταν το κοινωνικό θερμόμετρο ανεβαίνει χωρίς να το καταλαβαίνουν οι κρατούντες. Υπάρχουν, πλέον, σύγχρονα μέσα κοινωνικής επιβολής και πρέπει πλέον να εξευρωπαϊστούμε και στον αθλητικό τομέα.

Τούτο είναι και ένα παράδειγμα αγαστής συνεργασίας ανάμεσα σε πραγματικά επιτυχημένους επιχειρηματίες που επενδύουν τα χρήματά τους στο χώρο του αθλητισμού και της πατρωνικής κατασταλτικής λειτουργίας που εποπτεύει την τάξη και προστατεύει τις επενδύσεις.

Μια άλλη εκδοχή θα έλεγε: Μπορείτε να σκοτώνεστε ή να μαλλιοτραβιέστε για λιγότερο ή περισσότερο σημαντικούς λόγους όπου θέλετε, όχι όμως στα γήπεδα! Εκεί το θέαμα θριαμβεύει. Κατακτήσεις και επιθυμίες, τώρα πια, μπορούν και εκπληρώνονται, μεγαλώνουν τα budget των ελληνικών ομάδων, τα χρήματα και η αίγλη που διακινείται...

Μια χαρούμενη ατμόσφαιρα...

αδάμαστη συνείδηση

συνέχεια από τη σελ. 3 – **ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ...**

οποίους ενθαρρύνθηκαν από την στήριξη της Μελόνι προς την Ουκρανία».

Ήταν, λοιπόν, είναι και θα είναι σάρκες από τις σάρκες τους.

Διαλαλούν, παρ' όλα αυτά, όλοι τους ότι πήραν το «μήνυμα», ότι τάχατες σέβονται την λαϊκή ετυμηγορία. Ουδείς τόλμησε να μιλήσει για «αποχή της παραλίας». Κλαίνε με μαύρο δάκρυ, γιατί «*η αποχή είναι ανησυχητική για την ποιότητα της δημοκρατίας*», γιατί καταγράφηκε μια «***ήττα της πολιτικής***», ανησυχούν για την τεράστια «***τρύπα***», που χάσκει όσον αφορά την πολιτική εκπροσώπηση τεράστιων τμημάτων του πληθυσμού με δεδομένη την εκκωφαντική κοινωνική αποστροφή στην εκλογική διαδικασία.

Οι κυβερνητικοί μιλούν με μισόλογα για συστημική «***κρίση***», προτείνουν «διορθώσεις» στην διαχείριση, άλλοι προτείνουν να στρίψουν λίγο δεξιότερα, άλλοι προτείνουν περισσότερη αποτελεσματικότητα, άλλοι έχουν ζαλιστεί από την «πτώση» ή ψιλοβαριούνται και άλλοι ειρωνευόμενοι τον Μητσοτάκη «περιμένουν» να προσκαλέσει στον ανασχηματισμό μέχρι και τον Φώτη Κουβέλη στην κυβέρνηση. Στον Συριζα ορισμένοι δειλά-δειλά λένε ότι το αποτέλεσμα είναι για κλάματα, άλλοι διαβεβαιώνουν, ότι δεν είναι ούτε για γέλια ούτε για κλάματα και «εν μέρει» αποτελεί δικαίωση (sic!!!) και ο ίδιος ο πρόεδρος Κασελάκης το βρίσκει ικανοποιητικό και επιτυχές, μη βλέποντας «χασούρα» και παρ' ό,τι προεκλογικά «έβλεπε» 20%!!!

Και όσο για το Πασοκ του Νίκου Ανδρουλάκη, που διαβεβαίωνε προεκλογικά ότι θα είναι ο μεγάλος νικητής των εκλογών, του απομένει για την ώρα ο ρόλος μιας ενδεχόμενης εκλογικής τσόντας, μιας συμπληρωματικής δύναμης του Συριζα, βρισκόμενο σε αναζήτηση και πάλι ενός «*καταλληλότερου*» αρχηγού.

Ο καπετάν Κουτσούμπος, σχολιάζοντας το εκλογικό αποτέλεσμα, αντιλήφθηκε ότι «*αυτό επιβεβαιώνει τους δεσμούς του ΚΚΕ με ευρύτερες λαϊκές δυνάμεις*», σαν να λέμε εχέστη η φοράδα εις το αλώνι... Ο ***Βαρουφάκης***, σε μια ακόμη κρίση μεγαλομανίας, χαρακτήρισε «άρρωστες τις κοινωνίες» που δεν ψήφισαν ***ΜΕΡΑ25*** σε Ελλάδα και Γερμανία, προφανώς δυσκολευόμενες να αντιληφθούν το μεγαλείο του, και η ...παρά τρίχα πρόεδρος του Συριζα ***Έφη Αχτσιόγλου*** ισχυρίστηκε εκ μέρους της ***Νέας Αριστεράς,*** ότι «*δόθηκε ένας δύσκολος αγώνας*», παραλείποντας να εξηγήσει το πως και το γιατί, αλλά αποφάνθηκε ότι *ο αγώνας αυτός είναι ήδη δικαιωμένος*, γιατί έτσι αυτή νομίζει... Τέλος, η ***Κωνσταντοπούλου*** δήλωσε, ότι με την εκλογή ευρωβουλευτή για πρώτη φορά εκ μέρους της Πλεύσης Ελευθερίας, «***δώσαμε Ζωή και στη Ευρωβουλή***», δηλαδή ***πιάσε το αυγό και κούρευτο***...

Πάντως, όλοι ανεξαιρέτως συμφωνούν για την αποτυχία των υπολοίπων και για τις υποτιθέμενες διαφορές μεταξύ τους, ενώ παραμένει κραυγαλέα η κοινότητα των συμφερόντων τους. Κολοκυθάκια, δηλαδή, μετά ριγάνεως. Το μόνο που θέλουν είναι να διατηρήσουν την εξουσία τους, να μοιράσουν και πάλι την πίττα.

Εκβιαζόμενοι και εκβιαστές ένα κουβάρι, «θεσμικά» και «εξωθεσμικά κέντρα», επίσης, ένα κουβάρι, με προκατασκευασμένους ρόλους, έτοιμα πορίσματα, ανασχηματισμούς και διαγνώσεις, και οι ευέλπιδες πολιτικοί έτοιμοι να δοκιμάσουν και αυτοί την τύχη τους, με τα εσωκομματικά μαχαιρώματα και το παρασκήνιο να κάνουν το Βυζάντιο να ωχριά μπροστά τους. Αναρωτιόμασταν λίγους μήνες πριν τις εκλογές και συγκεκριμένα τον Απρίλιο: «***αφού η «ήσυχη» διακυβέρνηση Μητσοτάκη φαίνεται ότι λαμβάνει τέλος, ποια θα είναι η τύχη του***;» Απαντώντας άμεσα γράψαμε ότι, «*μάλλον, όσο καθυστερεί η κατασκευή* *«εναλλακτικής», παραμένει αμετακίνητος, εφ' όσον ανανεωθούν και οι εγγυήσεις που ζητούν τα «παράκεντρα». Μετά, ο γδούπος της πτώσης θα είναι ηχηρός.»*

Μ' άλλα λόγια, οι παρασκηνιακές διαβουλεύσεις που έχουν προηγηθεί και μάλιστα προ πολλού του εκλογικού αποτελέσματος θα συνεχιστούν, κάποιοι πολιτικοί αρχηγοί θα μπουν στον ράφι, κόμματα που πάτωσαν, όπως η ***Νέα Αριστερά***, θα συγχωνευθούν με υπάρχοντες κομματικούς μηχανισμούς, η εκκαθάριση στον συριζα θα συνεχισθεί σύμφωνα με το υπάρχον σχέδιο και την δέσμευση (σε ποιους;;;) να μετατραπεί σε Δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ και τα λιμνάζοντα ύδατα του Πασοκ θα ταράξουν αργά ή γρήγορα η έλευση νέου αρχηγού ή νέες αποχωρήσεις.

Παλιές μουχλιασμένες συνταγές.

Όπως έγραφε πριν μερικά χρόνια και μάλιστα επί πρωθυπουργίας Τσίπρα ο συριζαίος καθηγητής *Ν. Μαραντζίδης*, «*Τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη, όταν οι σοσιαλδημοκράτες στρίβουν δεξιά μοιάζουν σαν δύο σταγόνες νερό με τους συντηρητικούς (και ας παριστάνουν πως δεν το έχουν καταλάβει και στα συνέδριά τους μιλούν ως «υπεύθυνοι» σοσιαλιστές) και όταν πάλι μετακινούνται αριστερά μετατρέπονται σε θλιβερούς λαϊκιστές, ενίοτε εθνικολαϊκιστές που δεν ντρέπονται να συγκυβερνούν με εκδοχές της άκρας Δεξιάς για να παραστήσουν τους αντισυστημικούς*».

Μάλιστα κύριε καθηγητά και εις ανώτερα.

Ποιος έκανε σκανταλιές με την καρέκλα του Αλέξη;

Θα επαναλάβουμε, ότι η εκδοχή ενός ***Μεγάλου Συνασπισμού*** αλά ελληνικά είναι μια εκδοχή, που συνεχίζει να υπάρχει στο τραπέζι, καθώς έχει ήδη δοκιμαστεί στα «*μνημονιακά χρόνια*» (βλ. κυβέρνηση Σαμαροβενιζέλων κ.ά.) στο όνομα μιας «***εξαιρετικής κατάστασης***». Μικρή σημασία έχει ποιο κόμμα θα αποτελέσει τον κορμό. Οι πρόβες έχουν ξεκινήσει ήδη, όπως φάνηκε στην περίπτωση της εκλογής του ***Χάρη Δούκα στον Δήμο της Αθήνας*** και οι συνεργασίες μπορεί να προκύψουν, όπως ήδη αναγγέλλεται, σε ένα ή περισσότερα πεδία, εκλογικό, νομοθετικό, ή και εκτελεστικό, με τρόπο αμοιβαία επωφελή για τους εμπλεκόμενους.

Οι καιροί, βέβαια, είναι απρόβλεπτοι. Μέσα σ' ένα χρόνο ο Μητσοτάκης ο μέγιστος ευρωπαίος πολιτικός, που κήρυξε τον πόλεμο στην Ρωσία, αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι το 41% που έλαβε έχει γίνει καπνός και αυτοί οι άτιμοι οι ψηφοφόροι δεν εκτιμούν την σταθερότητα που προσφέρει η παρουσία του εν καιρώ πολέμου όχι μόνον στον ελλαδικό χώρο αλλά σ' ολόκληρη την Ευρώπη.

Αλλά ας είναι. Ποιος μεγάλος ηγέτης αναγνωρίζεται στον καιρό του; Οι λαοί είναι αχάριστοι. Έτσι, Αλέξη; Ας είναι καλά και τα ινστιτούτα για να σώζεται και να εμβαθύνεται η σκέψη των μεγάλων πολιτικών ανδρών…

Κλείνοντας θα τονίσουμε, ότι η τεράστια αποχή από την εκλογική διαδικασία μπορεί να μην ταυτίζεται με την ολοκληρωτική κοινωνική απόρριψη κάθε πολιτικής μεθόδου, όμως ανοίγει δρόμους ακόμα και σε άνυδρες κατά τα άλλα περιόδους, όπου η κοινωνική παραίτηση δείχνει να κυριαρχεί.

Γιατί όταν ακόμα και οι ίδιοι οι εξουσιαστές ανησυχούν και σηκώνουν τα μανίκια για να επανεδραιώσουν την ισχύ τους, μπορούμε εμείς να είμαστε απαισιόδοξοι και να ρίχνουμε νερό στο αυλάκι μιας υποτιθέμενης *ματαιότητας των πάντων*;

Φυσικά και όχι. Δεν υπάρχουν νεκρές κοινωνίες. Ούτε χαμένες γενιές, που αναπολούν το «ένδοξο» παρελθόν της αμφισβήτησης και της σύγκρουσης και της εξέγερσης. Όσο η φωτιά σιγοκαίει, όσο πιστεύουμε ότι η εξουσία τους και η ισχύς τους είναι σαθρές και πρόσκαιρες, όσο παραμένει ακλόνητη η πεποίθηση μας, ότι η καταστροφή των εξουσιαστικών σχέσεων είναι δεδομένο και αναμενόμενο γεγονός, για την άνθηση της ελευθερίας, δεν μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι.

14-6-2024
Συσπείρωση Αναρχικών

Οι ευρωεκλογές, το αποτέλεσμα, η αποχή και ο «αλυσσοδεμένος ελέφαντας»…

Από το σύνολο των ***9.605.244 εγγεγραμμένων*** στους εκλογικούς καταλόγους *προσήλθαν για να ψηφίσουν μόλις 4.061.861* με αποτέλεσμα η συμμετοχή να φτάσει μόλις 41,39% και η ***αποχή να εκτοξευθεί στο ποσοστό του 58,61%.***

Η **ΝΔ** έλαβε ***28,31%*** και **1.125.602 ψήφους**, ενώ στις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου του 2023 είχε πάρει ***40,56%*** και **2.115.322 ψήφους** και στις αντίστοιχες ***ευρωεκλογές του 2019*** είχε λάβει **1.873,137.**

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** έφθασε το 14,92% και έλαβε ***593.133 ψήφους***, ενώ στις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου του 2023 είχε πάρει 17,83% και ***930.013 ψήφους*** και στις αντίστοιχες ***ευρωεκλογές του 2019*** είχε λάβει ***1.343.595 ψήφους***.

Το ***ΠΑΣΟΚ*** πήρε 12,79% και ***508.399 ψήφους***, στις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου του 2023 πήρε 11,84% και ***617.487 ψήφους***, ενώ στις αντίστοιχες ευρωεκλογές του 2019 πήρε 7,72% και 436,726 ψήφους.

Η ***Ελληνική Λύση*** πήρε ***9,30% και 369.727 ψήφους***, ενώ τον Ιούνιο του 2023 έλαβε 4,44 και 231.491 ψήφους και στις ευρωεκλογές του 2019 έλαβε 4,18% και 236.347 ψήφους.

Το ***ΚΚΕ*** πήρε ***9,25% και 367.796 ψήφους***, ενώ τον Ιούνιο του 2023 έλαβε 7,69% και 401.224 ψήφους και στις αντίστοιχες ευρωεκλογές του 2019 έλαβε 5,35% και 302.603 ψήφους.

Το ***Δημοκρατικό Πατριωτικό Κίνημα «ΝΙΚΗ***» πήρε ***4,37% και 173.574 ψήφους***, ενώ τον περασμένο Ιούνιο 3,70% και 193.124 ψήφους.

Η ***Πλεύση Ελευθερίας*** πήρε ***3,40% και 135.310 ψήφους***, ενώ τον περασμένο Ιούνιο 3,17% και 165.523 ψήφους και στις αντίστοιχες ευρωεκλογές του 2019 έλαβε 1,61% και 90.927 ψήφους.

Τέλος, η ***Φωνή Λογικής*** πήρε ***3,04% και 120.753 ψήφους***.

Ο Χόρχε Μπουκάι (Jorge Bucay) γεννήθηκε το 1949 σε μια λαϊκή γειτονιά του Μπουένος Άιρες της Αργεντινής και έγραψε πολλά παραμύθια. Η παρακάτω ιστορία λέγεται «***Ο αλυσοδεμένος ελέφαντας***» (από τη φαντασία του συγγραφέα).

Την αφιερώνουμε σ' όσους διάλεξαν τον δρόμο της εκλογικής απεργίας και σ' αυτήν την εκλογική διαδικασία, σ' όσους απείχαν για πρώτη φορά, σ' όσους αποστρέφονται τον βούρκο της πολιτικής, των κομμάτων και των κομματαρχών, σ' όσους αξιοπρεπείς ανθρώπους αρνήθηκαν να συναινέσουν, να στηρίξουν τους δυνάστες. Την αφιερώνουμε όμως και σ' όσους παραμένουν εγκλωβισμένοι σε κάθε είδους λογικές ανάθεσης και εκπροσώπησης, πιστεύοντας βαθιά ότι τα κάθε είδους δεσμά που τους κρατούν, φανερά ή μη, μπορούν να σπάσουν τόσο εύκολα, εάν το θελήσουν…

Φθάνει να το θελήσουν…

«Όταν ήμουν μικρός μου άρεσε πολύ το τσίρκο, και στο τσίρκο μου άρεσαν πιο πολύ τα ζώα. Μου έκανε τρομερή εντύπωση ο ελέφαντας που, όπως έμαθα αργότερα, είναι το αγαπημένο ζώο όλων των παιδιών. Στην παράσταση, το θεόρατο ζώο έκανε επίδειξη του τεράστιου βάρους του, του όγκου και της δύναμής του… Όμως, μετά την παράσταση και λίγο προτού επιστρέψει στη σκηνή, ο ελέφαντας στεκόταν δεμένος συνεχώς σ' ένα μικρό ξύλο μπηγμένο στο έδαφος. Μια αλυσίδα κρατούσε φυλακισμένα τα πόδια του. Ωστόσο, το ξύλο ήταν αληθινά μικροσκοπικό κι έμπαινε σε ελάχιστο βάθος μέσα στο έδαφος. Μολονότι η αλυσίδα ήταν χοντρή και ισχυρή, μου φαινόταν ολοφάνερο, ότι ένα ζώο που μπορούσε να ξεριζώνει δέντρα με τη δύναμη του, θα μπορούσε εύκολα να λυθεί και να φύγει. Το θεωρούσα αληθινό μυστήριο.

Μα τι τον κρατάει; Γιατί δεν το σκάει;

Όταν ήμουν πέντε ή έξι ετών πίστευα ακόμα στη σοφία των μεγάλων. Ρώτησα τότε κάποιον δάσκαλο, τον πατέρα μου ή ένα θείο μου, για το μυστήριο του ελέφαντα.

Κάποιος μου εξήγησε ότι ο ελέφαντας είναι δαμασμένος. Έκανα τότε την προφανή ερώτηση: "Κι αφού είναι δαμασμένος, γιατί τον αλυσοδένουν;" Δε θυμάμαι να πήρα κάποια ικανοποιητική απάντηση. Με τον καιρό, ξέχασα το μυστήριο του ελέφαντα με το παλούκι, και το θυμόμουν μόνο όταν βρισκόμουν με κάποιους που είχαν αναρωτηθεί κάποτε πάνω στο ίδιο θέμα. Πριν από μερικά χρόνια ανακάλυψα – ευτυχώς για μένα – ότι κάποιος είχε αρκετή σοφία ώστε ν' ανακαλύψει την απάντηση.

Ο ελέφαντας του τσίρκου δεν το σκάει, γιατί τον έδεναν σ΄ ένα παρόμοιο παλούκι από τότε που ήταν πολύ, πολύ μικρός. Έκλεισα τα μάτια και φαντάσθηκα τον νεογέννητο ανυπεράσπιστο ελέφαντα δεμένο στο παλούκι. Είμαι βέβαιος, ότι τότε το ελεφαντάκι είχε σπρώξει, τραβήξει και ιδρώσει πασχίζοντας να λευτερωθεί. Μα, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν τα είχε καταφέρει, γιατί το παλούκι ήταν πολύ γερό για τις δυνάμεις του. Φαντάσθηκα ότι θα κοιμόταν εξαντλημένο και την επόμενη μέρα θα προσπαθούσε ξανά, και τη μεθεπόμενη το ίδιο…

Ώσπου μια μέρα, μια φρικτή μέρα για την ιστορία του, το ζώο θα παραδεχόταν την αδυναμία του και θα υποτασσόταν στη μοίρα του. Αυτός ο πανίσχυρος και θεόρατος ελέφαντας, που βλέπουμε στο τσίρκο δεν το σκάει, γιατί νομίζει ότι δεν μπορεί, ο δυστυχής. Η ανάμνηση της αδυναμίας, που ένιωσε λίγο μετά τη γέννησή του είναι χαραγμένη στη μνήμη του. Και το χειρότερο είναι, ότι ποτέ δεν αμφισβήτησε σοβαρά αυτή την ανάμνηση. Ποτέ μα ποτέ δεν ξαναπροσπάθησε να δοκιμάσει τις δυνάμεις του…».

Αλεξάντερ Γκρότεντικ:

Μια αναρχική μαθηματική ιδιοφυία του 20ου αιώνα

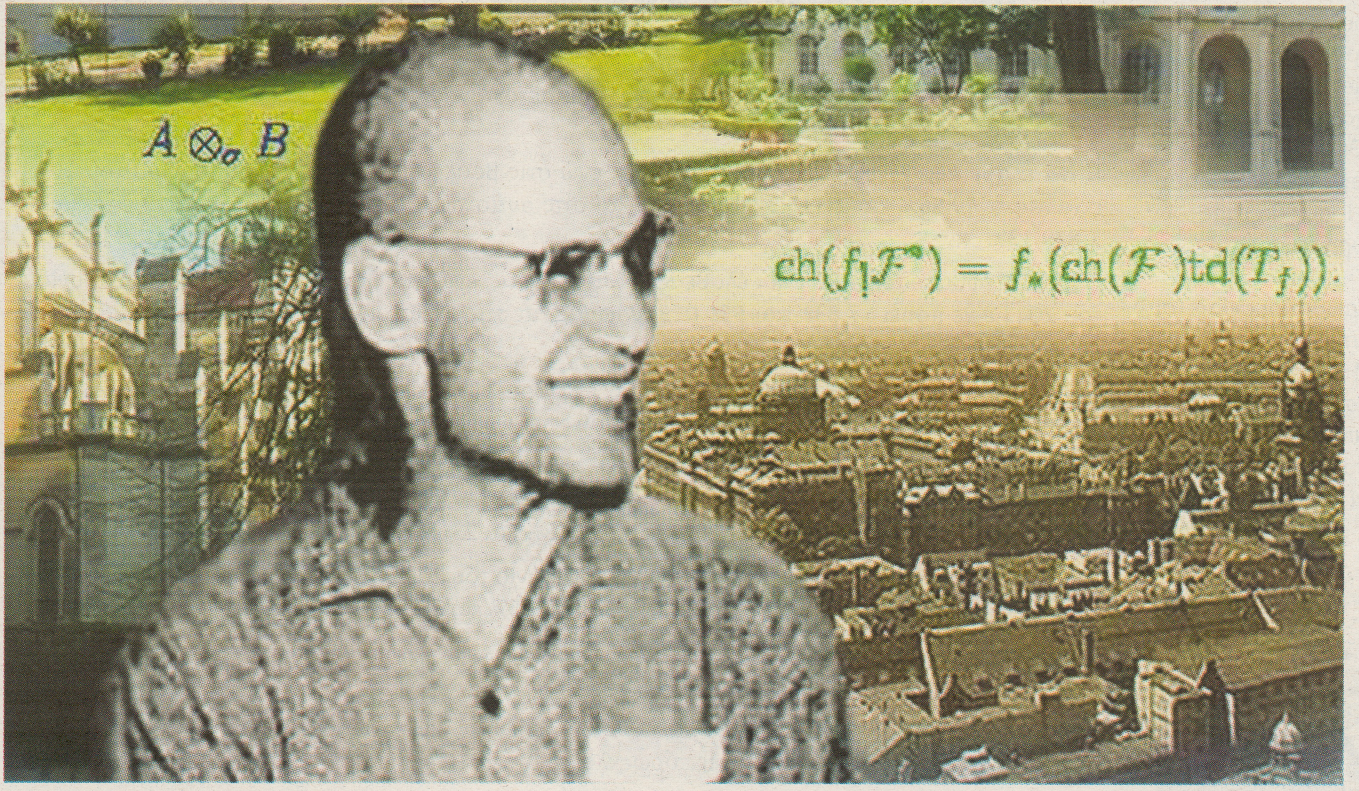

Στο έργο της ανακάλυψης, η έντονη προσοχή αλλά και η φλογερή απογοήτευση, είναι μια ουσιαστική δύναμη, ακριβώς όπως η ζεστασιά του ήλιου για τη σκοτεινή κύηση των σπόρων που καλύπτονται από το θρεπτικό έδαφος, στην ταπεινή και θαυματουργή άνθησή τους στο φως της ημέρας.

— Alexander Grothendieck

Έχουν περάσει σχεδόν δέκα χρόνια από το θάνατο του Αλεξάντερ Γκρότεντικ, τον μεγαλύτερο –κατά πολλούς– μαθηματικό του 20ου αιώνα. Έναν μαθηματικό και ερευνητή που δεν περιορίστηκε στα ακαδημαϊκά του καθήκοντα αλλά ανέλαβε πολιτική δράση και πρωτοβουλίες, άσκησε κριτική στη χρήση της επιστήμης από την κυρίαρχη εξουσία, παραιτήθηκε από Ινστιτούτα για λόγους χρηματοδότησης τους από το Κράτος και, εν τέλει, βρήκε το προσωπικό του καταφύγιο σε ένα χωριό των Πυρηναίων. Γιος αναρχικών που οι γονείς του συμμετείχαν στην ισπανική επανάσταση του '36 και σε άλλα φλέγοντα σημεία της Ευρώπης του προηγούμενου αιώνα. Η στάση ζωής του Αλεξάντερ Γκρότεντικ είναι ακόμη περισσότερο ενδιαφέρουσα, γιατί δεν είναι απλά η ιστορία ενός ιδιοφυούς μαθηματικού που άνοιξε νέους δρόμους στην επιστήμη και συγκεκριμένα στην αλγεβρική γεωμετρία, αλλά ενός ανήσυχου ανθρώπου με πολύπλευρα ενδιαφέροντα ο οποίος δεν «καθόταν ποτέ στα αυγά του». Από τα έδρανα αμερικάνικου Πανεπιστημίου στο Βιετνάμ και από εκεί στο Παρίσι του '68...

Ο Αλεξάντερ Γκρότεντικ γεννήθηκε στο Βερολίνο το 1928 από αναρχικούς γονείς, τους Alexander Schapiro («Sascha») και Johanna Grothendieck («Hanka»), οι οποίοι λόγω της ενεργούς συμμετοχής τους στις αναρχικές διεργασίες άφησαν το γιό τους σε ανάδοχη οικογένεια στο Αμβούργο. Έζησε με τους γονείς του τα πρώτα πέντε χρόνια της ζωής του, μέχρι τα τέλη του 1933, όταν η «μεγάλη εκκαθάριση» από τους ναζί ανάγκασε τον πατέρα του να καταφύγει στη Γαλλία και την μητέρα του να τον ακολουθήσει αμέσως μετά.

Με την έναρξη της ισπανικής επανάστασης το 1936, οι γονείς του συμμετέχουν στην αντίσταση στο πλευρό των αναρχικών ενάντια στο καθεστώς Φράνκο. Ο ίδιος συνέχισε να ζει στο Αμβούργο μέχρι το 1939, όταν και αποφασίστηκε να μετεγκατασταθεί στο Παρίσι και να επανενωθεί με τους γονείς του, οι οποίοι επέστρεφαν από την Ισπανία. Λίγο μετά την επανένωσή τους, ο πατέρας του συνελήφθη από την αστυνομία του Βισύ και κλείστηκε σε ένα στρατόπεδο στα Πυρηναία Όρη. Ως συνέπεια της αντι-εβραϊκής νομοθεσίας του Βισύ του 1940, ο «Σάσα» στάλθηκε σύντομα στο στρατόπεδο εγκλεισμού του Ντράνσι, προτού παραδοθεί στους Ναζί για απέλαση στο Άουσβιτς όπου και δολοφονήθηκε το 1942. Ο πατέρας του, λοιπόν, ρώσος, εβραϊκής καταγωγής, γεννημένος στη σημερινή Ουκρανία της τότε Ρωσικής Αυτοκρατορίας, πολέμησε στον ρωσο-ουκρανικό εμφύλιο απέναντι στον Κόκκινο Στρατό, όπου έχασε ένα χέρι κατά τη διάρκεια μιας απόδρασης από τη φυλακή. Ο «Σάσα» πήρε μέρος σε διάφορες εξεγέρσεις στην τσαρική Ρωσία στις αρχές του εικοστού αιώνα και πέρασε συνολικά πάνω από δέκα χρόνια στη φυλακή. Το 1921 εγκατέλειψε τη Ρωσία και έμεινε **ανιθαγενής** για το υπόλοιπο της ζωής του. Για να κρύψει την ταυτότητα του απέκτησε έγγραφα με το όνομα Αλέξανδρος Tanaroff, και για το υπόλοιπο της ζωής του έζησε κάτω από αυτό το όνομα. Στο Βερολίνο γνωρίζει τη «Χάνκα» και έρχεται σε επαφή με αναρχικούς και ριζοσπάστες της περιοχής. Για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, ο Τανάροφ ήταν φωτογράφος δρόμου, ένα επάγγελμα που του επέτρεπε να κερδίσει μια ανεξάρτητη διαβίωση, χωρίς όντας σε μια σχέση εργοδότη-εργαζομένου που θα ήταν κόντρα στις αναρχικές αρχές του.

Από την άλλη πλευρά, η «Χάνκα» και ο Αλεξάντερ, το 1940 τοποθετήθηκαν σε στρατόπεδο εγκλεισμού στο Rieucros, στη νοτιοδυτική Γαλλία. Παρ' όλα αυτά, ο Γκρότεντικ έλαβε άδεια να πάει στο πλησιέστερο λύκειο.

Η παιδική του ηλικία ήταν γεμάτη στερήσεις και αβεβαιότητα, αλλά και ευτράπελα. **Μια μέρα έφυγε τρέχοντας από το στρατόπεδο με σκοπό να δολοφονήσει τον Χίτλερ αλλά γρήγορα πιάστηκε!** Στη συνέχεια, μητέρα και γιος χωρίστηκαν σε άλλα στρατόπεδα εγκλεισμού, με τον Αλεξάντερ να καταλήγει στην πόλη Chambon-sur-Lignon. Εκεί, κάτω από συνωμοτικές διαδικασίες και την αμέριστη αλληλεγγύη ενός προτεστάντη πάστορα, του Αντρέ Τροκμέ, ο οποίος μετέτρεψε το ορεινό θέρετρο Chambon σε προπύργιο αντίστασης κατά των ναζί και ένα καταφύγιο για την προστασία των Εβραίων και άλλων που κινδύνευαν, ο Γκρότεντικ φοίτησε στο Κολλέγιο Cévenol και για πρώτη φόρα έδειξε την κλίση του προς τα μαθηματικά. Ακόμη και όταν ήταν ακόμη στην πρώιμη εφηβεία του, ο Γκρότεντικ ήταν περίεργος για τη φύση της γεωμετρίας. Ήταν μόλις δεκατριών ετών όταν αναρωτήθηκε: «Πώς μετράτε με ακρίβεια το μήκος μιας καμπύλης, το εμβαδόν μιας επιφάνειας και ο όγκος ενός στερεού;».

Με το πέρας του πολέμου, τον Μάιο του 1945, ήταν δεκαεπτά ετών και μαζί με τη μητέρα του πήγαν να ζήσουν στο Maisargues, ένα αμπελουργικό χωριό έξω από το Μονπελιέ. Γράφτηκε στο Université de Montpellier και οι δυο τους επιβίωσαν με τη φοιτητική του υποτροφία και αγροτικές - εποχικές εργασίες. Εκεί ουσιαστικά **ανακάλυψε μόνος του εκ νέου τη θεωρία του μέτρου και την έννοια του ολοκληρώματος κατά Λεμπέγκ.**

Το 1948, έχοντας τελειώσει τις βασικές του σπουδές στο Μονπελιέ, πήγε στο Παρίσι για περαιτέρω έρευνα. Όταν έφτασε στο Παρίσι, το φθινόπωρο του 1948, έδειξε στους μαθηματικούς εκεί τη δουλειά που είχε κάνει στο Μονπελιέ μόνος του. Ο Αλεξάντερ μετά από χρόνια θα σημειώνε: «*Χωρίς να το ξέρω, έμαθα τότε, στη μοναξιά, αυτό που είναι ουσιαστικό στην τέχνη των μαθηματικών –αυτό που κανένας δάσκαλος δεν μπορεί πραγματικά να διδάξει. Χωρίς να μου το έχουν πει, παρ' όλα αυτά ήξερα «μέσα» μου, το ένστικτό μου, ότι ήμουν μαθηματικός: κάποιος που* ***“κάνει” μαθηματικά****, με την πλήρη έννοια της λέξης –όπως κάποιος* ***“κάνει” έρωτα***».

Ας δούμε τι σημείωνε ο Αλεξάντερ Γκρότεντικ για τους γονείς του αρκετά χρόνια αργότερα:

Για τον πατέρα του – «*Πολύ νωρίς ένιωσε αλληλεγγύη με τους αγρότες και τους απλούς ανθρώπους, περισσότερο παρά με τη δική του οικογένεια που ανήκε στη μεσαία τάξη.* ***Σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών έφυγε για να ενταχθεί σε μια ομάδα αναρχικών και***

ταξίδεψε στην ύπαιθρο κηρύττοντας την επανάσταση, το μοίρασμα γης και ιδιωτικής περιουσίας και ελευθερία για όλους τους ανθρώπους *– αρκεί για να κάνει μια γενναιόδωρη και γενναία καρδιά να χτυπά πιο γρήγορα! Αυτό ήταν η τσαρική Ρωσία, στο 1904. Και μέχρι το τέλος της ζωής του έβλεπε τον εαυτό του ως ''SashaPiotr'' (αυτό ήταν το όνομά του στο ''κίνημα''), ως αναρχικός και επαναστάτης, του οποίου αποστολή ήταν να προετοιμάσει την Παγκόσμια Επανάσταση για τη χειραφέτηση όλων των λαών. Για δύο χρόνια μοιραζόταν την πολυτάραχη ζωή της ομάδας στην οποία είχε ενταχθεί. Στη συνέχεια, περικυκλωμένος από ένοπλες δυνάμεις, μετά από άγρια μάχη, συνελήφθη αιχμάλωτος μαζί με όλους τους συντρόφους του. Καταδικάστηκαν όλοι σε θάνατο και εκτελέστηκαν, εκτός από αυτόν. Τρεις εβδομάδες, μέρα με τη μέρα, περίμενε το εκτελεστικό απόσπασμα. Τέλος, λόγω του νεαρού της ηλικίας του, του δόθηκε χάρη και η ποινή του μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη. Έμεινε έντεκα χρόνια στη φυλακή, από την ηλικία των δεκαέξι έως τα είκοσι επτά, μια περίοδος που χαρακτηρίζεται από δραματικές απόπειρες απόδρασης, εξεγέρσεις και πείνα, απεργίες…».*

Και για τη θρησκευτική πίστη των γονέων του γράφει: *«Οι γονείς μου ήταν άθεοι. Για αυτούς, οι θρησκείες ήταν αρχαϊκά απομεινάρια, και οι εκκλησίες και άλλοι θρησκευτικοί θεσμοί ήταν όργανα εκμετάλλευσης και κυριαρχίας επί της ανθρωπότητας. Η θρησκεία και οι εκκλησίες θα παρασυρθούν για πάντα από την Παγκόσμια Επανάσταση, η οποία θα έδινε τέλος στην κοινωνική ανισότητα και σε όλες τις μορφές σκληρότητας και αδικίας, και θα εξασφάλιζε ότι όλη η ανθρωπότητα θα μπορούσε να ανθίσει στην ελευθερία. Οι γονείς μου όμως και οι δύο προέρχονταν από θρησκευτικές οικογένειες, αυτό τους έδωσε μια ορισμένη ανοχή απέναντι στους άλλους ανθρώπους σε θέματα πίστης και θρησκευτικής πρακτικής, αλλά και προς τα θρησκευτικά πρόσωπα. Για αυτούς, αυτοί ήταν άνθρωποι όπως όλοι οι άλλοι…».* Σε μια υποσημείωση, στο παραπάνω απόσπασμα, ο Γκρότεντικ προσθέτει: *«Προφανώς η πίστη του πατέρα μου στην ''Παγκόσμια Επανάσταση'', της οποίας θεωρούσε ότι ήταν εκλεκτός απόστολος, αντικατέστησε την πίστη στον Θεό».* Τα συγκεκριμένα λόγια γράφτηκαν το 1987, όταν ήδη είχε αποσυρθεί από την μαθηματική κοινότητα και τις κοινωνικές συναναστροφές και είχε προσεγγίσει μια μορφή χριστιανικού μυστικισμού με πολλά εσωτερικά στοιχεία. Αναζήτησε σημάδια των έργων του Θεού στους ανθρώπους και στον κόσμο γύρω του. Στην αλτρουιστική ζωή του πατέρα του, νόμιζε ότι μπορούσε να αναγνωρίσει το χέρι του Θεού.

Κατά τις δεκαετίες του 1950 και 1960 ο Αλεξάντερ ήταν ένας από τους κορυφαίους μαθηματικούς του εικοστού αιώνα. **Για πολλούς ο μεγαλύτερος όλων. Εκείνος που άλλαξε τα μαθηματικά της εποχής του όσο κανένας άλλος.** Θεμελίωσε βασικές αρχές της αλγεβρικής γεωμετρίας και τοπολογίας με απόλυτη πειθαρχία και σοβαρότητα. Ο μαθηματικός David Ruelle εξέφραζε πώς **«ο Grothendieck δούλευε στα θεμέλια της αλγεβρικής γεωμετρίας επτά ημέρες την εβδομάδα, δώδεκα ώρες την ημέρα, για δέκα χρόνια».** Σχεδόν 25 ετών είχε ήδη ολοκληρώσει έξι διδακτορικές διατριβές! ***«Όταν, το 1953, ήρθε η ώρα να του χορηγηθεί το πτυχίο του διδάκτορα, ήταν απαραίτητο να επιλέξει μια από τις έξι εργασίες που είχε γράψει»,*** έγραψε αργότερα ο μαθηματικός J. Dieudonné.

Ο Αλεξάντερ Γκρότεντικ πέθανε σε νοσοκομείο της Νότιας Γαλλίας στις 13 Νοεμβρίου 2014, σε ηλικία 86 ετών.

Έχοντας ολοκληρώσει το διδακτορικό του σε ένα καθαρά θεωρητικό θέμα και ως ανιθαγενής (το διαβατήριο και το πιστοποιητικό γέννησής του χάθηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου) είχε λίγες προοπτικές απασχόλησης μετά την αποφοίτησή του το 1953. Κι αυτό γιατί, το να γίνει Γάλλος πολίτης θα συνεπαγόταν υποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Έτσι, αντ' αυτού, απέκτησε ένα Nansen διαβατήριο (αφορά ταξιδιωτικό έγγραφο ανιθαγενών) και έφυγε από τη Γαλλία.

Το 1966 τιμήθηκε με το **Field's Medal**, την υψηλότερη τιμή των μαθηματικών για τη συμβολή του στην αλγεβρική γεωμετρία στο Διεθνές Συνέδριο Μαθηματικών στη Μόσχα το 1966. **Ο Γκρότεντικ αρνήθηκε να παραστεί στην τελετή για πολιτικούς λόγους** και έτσι ο Διευθυντής του IHÉS (Γαλλικό ερευνητικό ινστιτούτο στα μαθηματικά και τη θεωρητική φυσική) Léon Motchane ταξίδεψε στη Μόσχα για να παραλάβει το μετάλλιο στη θέση του.

Παρά την παγκόσμια αναγνώριση και τις διεθνείς βραβεύσεις ο Αλεξάντερ παραμένει ένας δάσκαλος δοτικός, φιλικός και ευγενικός προς τους φοιτητές του. Μια φιγούρα εντελώς διαφορετική από την κατεστημένη καθηγητική έδρα της εποχής. Είναι εντυπωσιακό το γεγονός, ότι τρεις φοιτητές του απέκτησαν και εκείνοι τη μέγιστη διάκριση Field's στα μαθηματικά. Είναι η εποχή που ***«Για είκοσι πέντε χρόνια, μεταξύ 1945 και 1969, επένδυσα σχεδόν ολόκληρη την ενέργειά μου στη μαθηματική έρευνα».***

Όμως, όχι, δεν κάνει μόνο αυτό ο Γκρότεντικ. Το 1967, ως σθεναρός αντίπαλος των ΗΠΑ, μεταβαίνει στην καρδιά του πολέμου στο Βιετνάμ για τρεις εβδομάδες, όπου ζει τις αμερικανικές επιδρομές και βομβαρδισμούς από κοντά. Τον Μάη του '68, τον συναντάμε μαζί με τους εξεγερμένους φοιτητές στο Παρίσι και δυο χρόνια αργότερα **παραιτείται από το IHES επειδή λάμβανε χρήματα κρατικής χρηματοδότησης από το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας**. Παρ' ότι το ποσοστό χρηματοδότησης ήταν περίπου στο 5%, ο Αλεξάντερ έπεισε τον διευθυντή Motchane να συμφωνήσει στη διακοπή της συγκεκριμένης χρηματοδότησης. Όμως, λίγους μήνες αργότερα, καθώς ο προϋπολογισμός του ινστιτούτου μειωνόταν, επανήλθε η παροχή του Υπουργείου Άμυνας. Τότε ο Γκρότεντικ είχε προσπαθήσει, πριν από την παραίτησή του, να πείσει και άλλους συναδέλφους του να απειλήσουν να παραιτηθούν μαζί του, αλλά κανένας δεν ακολούθησε.

Η πρώτη του διάλεξη μετά την παραίτησή του πραγματοποιήθηκε στο Université de Paris, με τίτλο ***«Η ευθύνη του μελετητή στον σημερινό κόσμο: Ο μελετητής και ο στρατιωτικός μηχανισμός»***, η οποία κυκλοφόρησε αργότερα σε μπροσούρα μεταξύ ακτιβιστών-φοιτητών του Παρισιού. Η διάλεξη ανέλυε την απειλή της διάδοσης των πυρηνικών όπλων και ισχυριζόταν ότι η διεξαγωγή έρευνας που χρηματοδοτήθηκε από τον στρατό ήταν επιβλαβής. Την ίδια χρονιά με την αποχώρησή του, 1970, σε συνεργασία με δύο άλλους μαθηματικούς ίδρυσε μια πολιτική ομάδα με το όνομα **Survivre et vivre**, που εξέδιδε περιοδικό το οποίο ασχολούταν με θέματα **αντιστρατιωτικά και οικολογικά, και κριτική στη χρήση της τεχνολογίας και της επιστήμης.**

Πενήντα χρόνια πριν, μίλησε με επιστημονικό και πολιτικό τρόπο για θέματα που συζητήθηκαν δεκαετίες αργότερα. Η οικολογική καταστροφή του πλανήτη από τις αποφάσεις της εξουσίας τέθηκαν με ξεκάθαρο και επιτακτικό τρόπο από τον ίδιο από τη δεκαετία του '70. Ταυτόχρονα, σταδιακά αποσύρεται από τη μαθηματική κοινότητα, διδάσκει μέχρι το 1988 στο Πανεπιστήμιο του Μονπελιέ, αλλά τα ενδιαφέροντα του τοποθετούνται στα πολιτικά ζητήματα και εν συνεχεία στο θρησκευτικό μυστικισμό. Το 1991, χωρίς να ειδοποιήσει κανέναν, μετακόμισε στο απομακρυσμένο χωριό Lasserre στα Πυρηναία Όρη της νότιας Γαλλίας. Εκεί, έζησε για τα επόμενα 23 χρόνια σε απομόνωση, εν μέρει υποστηριζόμενος από ντόπιους χωρικούς. Ουσιαστικά απομονώθηκε εκεί όπου οι γονείς του, μερικές δεκαετίες νωρίτερα, φυλακίστηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, αλλά και αγωνίστηκαν με πάθος για την ολική απελευθέρωση του ανθρώπου.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Το Σουδάν είναι άλλη μια ανοιχτή πληγή του κόσμου

Στις 15 Απριλίου το 2023, ξεσπά πόλεμος στο Σουδάν μεταξύ των δυνάμεων του κυβερνητικού στρατού (SAF) και της παραστρατιωτικής ομάδας Ταχείας Υποστήριξης (RSF), και φαίνεται πως είναι μια από τις πιο μεγάλες ανθρωπιστικές κρίσεις παγκοσμίως η οποία για τον υπόλοιπο κόσμο εξελίσσεται βουβά, μιας και οι πληροφορίες για αυτά που συμβαίνουν στη συγκεκριμένη περιοχή φτάνουν με το σταγονόμετρο.

Θεωρούμε αναγκαίο, για να έχουμε μια όσο το δυνατόν πιο σφαιρική εικόνα, να υπενθυμίσουμε το πλαίσιο αυτής της ενδοεξουσιαστικής σύγκρουσης. Οι δύο εξουσιαστικές φατρίες έφτασαν στο σημείο να συγκρουστούν, χοντρικά, σε τρεις φάσεις: Η πρώτη φάση ξεκινάει με την εγκαθίδρυση χούντας αμέσως μετά την ανατροπή του επί 30 ετών δικτάτορα Μπασίρ. Στα ψηλότερα αξιώματα της χούντας βρίσκονταν δύο πρώην έμπιστοι του δικτάτορα, ο αρχηγός του στρατού Burhan και ο αρχηγός των RSF Hemeti. Οι δύο αυτοί στρατιωτικοί αυτοανακηρύχθηκαν, αντίστοιχα, σε πρόεδρο και αντιπρόεδρο του Σουδάν.

Η δεύτερη φάση περιλαμβάνει την από κοινού διακυβέρνηση της χούντας με κάποια δεξιά κόμματα. Από τον Αύγουστο του 2019, η χούντα μοιράστηκε την εξουσία της με μια ομοσπονδία δεξιών κομμάτων με το όνομα FFC, αλλά αυτό το εγχείρημα κράτησε έως τον Οκτώβριο του 2021, όπου ο στρατός, με νέο πραξικόπημα, πήρε και πάλι όλες τις εξουσίες στα χέρια του. Το παραπάνω γεγονός οδήγησε σε πολλές διαδηλώσεις, με βασικό αίτημα την ανατροπή της χούντας.

Η τρίτη φάση, που οδήγησε και στην ενδοεξουσιαστική σύγκρουση, ξεκίνησε μετά τις διαδηλώσεις και τις διεθνείς πιέσεις που δέχτηκε η χούντα για εκ νέου συνεννόηση με τα δεξιά πολιτικά κόμματα. Μέσα σ’ αυτό το πλαίσιο, οι δύο στρατηγοί ξεκίνησαν εκ νέου να συνομιλούν με την ομοσπονδία των δεξιών κομμάτων, με αποτέλεσμα να έρθουν σε συμφωνία στις 5 Δεκεμβρίου το 2022. Η οριστικοποίηση της πολιτικής συμφωνίας για διακυβέρνηση με την ομοσπονδία FFC ήταν να γίνει επίσημα στις 1 Απριλίου, αλλά αναβλήθηκε για τις 6 Απριλίου και λίγες μέρες μετά κατέρρευσε, με την έναρξη των συγκρούσεων ανάμεσα στους δύο στρατηγούς. Το κυρίαρχο αγκάθι της συμφωνίας ήταν η ένταξη της παραστρατιωτικής ομάδας RSF στον τακτικό στρατό. Ο Hemeti, αντιπρόεδρος της χούντας και αρχηγός των RSF, απαίτησε μια μεταβατική περίοδο δέκα ετών, ώστε να ολοκληρωθεί η ενσωμάτωση της ομάδας στον τακτικό στρατό, ενώ η πλευρά του τακτικού στρατού με επικεφαλής τον πρόεδρο της χούντας Burhan επέμενε στην ολοκλήρωσή της εντός 2 ετών. Η ομοσπονδία FFC φαίνεται πως συντάσσεται με την παραστρατιωτική ομάδα RSF του Hemeti και φαινομενικά ο κύριος λόγος είναι ο φόβος ότι ο Burhan προτίθεται να ενσωματώσει στην διακυβέρνηση κόμματα που είχαν συμμαχήσει με τον δικτάτορα Μπασίρ.[1]

Ποια είναι η RSF;

Η RSF δημιουργήθηκε το 2013 από την πολιτοφυλακή Janjaweed η οποία, από την έναρξη του εμφυλίου το 2003, διέπραξε γενοκτονία στο Νταφούρ και κατηγορείται για πολλά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Από το 2013, ο στρατηγός Hemeti, μέσω της συγκεκριμένης στρατιωτικής δύναμης, έχει πάρει μέρος σε συγκρούσεις στην Υεμένη και τη Λιβύη και κατέχει τον έλεγχο ορισμένων ορυχείων χρυσού του Σουδάν. Οπότε είναι προφανές, πως ο Hemeti ήθελε περισσότερο χρόνο αυτονομίας, αφού ουσιαστικά είναι κράτος εν κράτει στο Σουδάν. Στις 3 Ιουνίου το 2019, το RSF επιτέθηκε σε καθιστική διαμαρτυρία έξω από το στρατιωτικό αρχηγείο στο Χαρτούμ, η οποία ζητούσε την απομάκρυνση της χούντας. Η διαμαρτυρία είχε ξεκινήσει από τον Απρίλιο του 2019, με εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτών να ζητούν την ανατροπή του δικτάτορα Μπασίρ. Όταν ο Μπασίρ ανατράπηκε και στην θέση του ανέλαβαν οι στρατιωτικοί, οι διαδηλωτές παρέμειναν έξω απ’ το στρατιωτικό αρχηγείο, ζητώντας την απομάκρυνση της χούντας. Το RSF δολοφόνησε 127 διαδηλωτές, προέβη σε δεκάδες βιασμούς, ενώ περίπου 40 πτώματα πετάχτηκαν στον Νείλο.

Ένα χρόνο μετά την έναρξη του πολέμου

Οι νεκροί, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, υπολογίζονται σε 15.000 ανθρώπους, ενώ οι τραυματίες είναι περισσότεροι από 26.000, αλλά αυτοί οι αριθμοί σίγουρα δεν λένε την αλήθεια. Ανεξάρτητοι εμπειρογνώμονες κατέθεσαν στον ΟΗΕ για μια τρομακτική επίθεση της RSF μεταξύ Απριλίου και Ιουνίου το 2023, στην πρωτεύουσα του Δυτικού Νταρφούρ, El Geneina, που άφησε πίσω της 10.000 με 15.000 νεκρούς! Η El Geneina κατοικείται στην πλειοψηφία της από την φυλή Masalit η οποία αποτελεί στόχο για την RSF. Μεταξύ 14-17 Ιουνίου το 2023, 12.000 μέλη της φυλής προσπάθησαν να διαφύγουν στο γειτονικό Τσαντ. Κατά μήκος του δρόμου και στα σημεία ελέγχου, τα μέλη της φυλής πυροβολήθηκαν αδιακρίτως, αρκετά εκτελέστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες, ληστεύτηκαν και κακοποιήθηκαν σεξουαλικά. Οι νεκροί συλλέχθηκαν και ενταφιάστηκαν σε τουλάχιστον 13 ομαδικούς τάφους γύρω από την πόλη El Geneina.[2] Τα φαινόμενα των βιασμών, των αρπαγών, των βασανισμών και των παρενοχλήσεων είναι καθημερινό φαινόμενο και από τις δύο πλευρές των αντιμαχόμενων.

Όπως και σε άλλους πολέμους, έτσι και σ’ αυτόν, συμμετέχουν πολλά κράτη υποστηρίζοντας τα δικά τους συμφέροντα. Η Αίγυπτος στηρίζει τον επίσημο στρατό (SAF), όπως και το Ιράν που φέρεται να τον εξοπλίζει με drones. Τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα από την άλλη, μαζί με την Αιθιοπία, φαίνεται να στηρίζουν τις δυνάμεις του RSF και αυτά με drones. Με τους τελευταίους φέρεται να πολεμούν και μισθοφόροι της ομάδας Wagner, γεγονός που οδήγησε στελέχη των ειδικών δυνάμεων της Ουκρανίας να βρεθούν στο πλευρό των Ενόπλων Δυνάμεων του Σουδάν. Ας σημειωθεί πως ο Zelenskiy, πριν από μήνες, είχε συνάντηση με τον αρχηγό του στρατού του Σουδάν, Abdel Fattah al-Burhan, στο αεροδρόμιο Shannon της Ιρλανδίας, όπου συζήτησαν για τις κοινές τους πολεμικές δραστηριότητες στο Σουδάν και που αφορούν την εξουδετέρωση

---

[1] *Η ενδοεξουσιαστική σύγκρουση στο Σουδάν και τα δεινά των εξουσιαζομένων*, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ.237, Μάιος 2023

[2] https://www.lemonde.fr/en/le-monde-africa/article/2024/01/29/what-has-happened-is-genocide-massacres-in-the-sudanese-city-of-el-geneina_6476140_124.html

ένοπλων ομάδων που χρηματοδοτούνται από την Ρωσία.

Εκατομμύρια οι εκτοπισμένοι

Μέχρι στιγμής 8,5 εκατομμύρια άνθρωποι έχουν μετακινηθεί από τις εστίες τους, εκ των οποίων σχεδόν 2 εκατομμύρια έχουν περάσει τα σύνορα αναζητώντας καταφύγιο σε γειτονικές χώρες. Οι κυνηγημένοι άνθρωποι περνούν τα σύνορα με αμείωτο ρυθμό. Το Νότιο Σουδάν είναι ο μεγαλύτερος αποδέκτης προσφύγων, αφού καθημερινά καταφθάνουν περίπου 1.800 πρόσφυγες.

Στο Τσαντ έχουν βρει καταφύγιο εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες απ' το Σουδάν οι οποίοι ζουν σε άθλιες συνθήκες. Να σημειωθεί πως στο Τσαντ υπάρχουν περίπου 1,1 εκατομμύρια πρόσφυγες γενικά, καθώς και μισό εκατομμύριο έχουν μετακινηθεί από τις εστίες τους εντός του Τσαντ. Τα παραπάνω αποτελούν δεδομένα που καθιστούν τις συνθήκες διαβίωσης άθλιες.

Στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, μόνο τον Μάρτιο, περισσότεροι από 2.200 άνθρωποι έφτασαν από το Σουδάν σε δυσπρόσιτες περιοχές με προβλήματα στον ανεφοδιασμό ανθρωπιστικής βοήθειας.

Στην Αίγυπτο, οι Σουδανοί πρόσφυγες έχουν πενταπλασιαστεί τον τελευταίο χρόνο, με 2.000 έως 3.000 πρόσφυγες να προσεγγίζουν καθημερινά τις δομές υποδοχής της Ύπατης Αρμοστείας στην ευρύτερη περιοχή του Καΐρου και της Αλεξάνδρειας.

Η Αιθιοπία, η οποία ήδη φιλοξενεί έναν από τους μεγαλύτερους προσφυγικούς πληθυσμούς στην αφρικανική ήπειρο, αναφέρει επίσης συνεχείς νέες αφίξεις προσφύγων, που πρόσφατα ξεπέρασαν τις 50.000. Την 1η Μαΐου, το αιθιοπικό κράτος χτύπησε διαδήλωση 8.000 προσφύγων από δύο μεγάλους καταυλισμούς της Komar και της Omala. Οι πρόσφυγες των παραπάνω καταυλισμών διαμαρτύρονταν για τις κακές συνθήκες διαβίωσης, καθώς και για τις επιθέσεις που δέχονται από διάφορες ένοπλες ομάδες που αντιτίθενται στην κυβέρνηση της Αιθιοπίας. Αυτές οι πολιτοφυλακές αντιτίθενται στον ομοσπονδιακό στρατό για περισσότερο από ένα χρόνο στην περιοχή, σε μια σύγκρουση που άφησε τουλάχιστον 200 νεκρούς πριν ένα χρόνο. Τις τελευταίες εβδομάδες, μια σειρά από επιθέσεις πολιτοφυλάκων έχουν πραγματοποιηθεί εναντίον των προσφύγων στους δύο καταυλισμούς. Οι κάτοικοι των στρατοπέδων Komar και Olala έχουν, επίσης, πέσει θύματα πολλών επιθέσεων από τοπικές πολιτοφυλακές από την περιοχή Amhara. Αυτές οι πολιτοφυλακές αντιτίθενται στον ομοσπονδιακό στρατό για περισσότερο από ένα χρόνο στην περιοχή, σε μια σύγκρουση που άφησε τουλάχιστον 200 νεκρούς πέρυσι.

Σε κείμενο αναρχικών από το Σουδάν αναφέρεται, μεταξύ άλλων, πως *«18 εκατομμύρια άνθρωποι καθημερινά βρίσκονται αντιμέτωποι με τον λιμό. 8 εκατομμύρια εργαζόμενοι έχουν χάσει τις δουλειές τους και το εισόδημά τους. Το 70% των περιοχών δεν έχει νερό ή ηλεκτρισμό, το 75% των νοσοκομείων έχουν καταστραφεί, 19 εκατομμύρια φοιτητές έχουν σταματήσει να σπουδάζουν, 600 βιομηχανικές εγκαταστάσεις έχουν καταστραφεί και λεηλατηθεί, όπως και 110 τράπεζες, το 65% της γεωργίας έχει καταστραφεί, το 80% των εισροών (λιπάσματα, φυτοφάρμακα, γεωργικά μηχανήματα και θεριζοαλωνιστικές μηχανές) στην αρδευόμενη περιοχή Geziera –τη μεγαλύτερη στον κόσμο– έχουν λεηλατηθεί και καταστραφεί κ.λπ. Η σιωπή των μέσων ενημέρωσης και των ακτιβιστών γύρω από το Σουδάν επιτρέπει στους στρατιώτες και στις δύο πλευρές να διαπράξουν εγκλήματα γενοκτονίας ατιμώρητα. Η σύγκρουση μεταξύ των δύο φατριών έχει πολλές συνιστώσες εθνοτικές, με το ίχνος των αμοιβαίων γενοκτονιών (σύμφωνα με τον ΟΗΕ). Είναι ''ιμπεριαλιστική''0, γιατί καθεμία από τις δύο αντίπαλες ομάδες υποστηρίζεται από διάφορες ξένες δυνάμεις που προσεταιρίζονται το Σουδάν για τους φυσικούς πόρους και τη στρατηγική του θέση. Αλλά πάνω από όλα είναι ένας ''αντεπαναστατικός'' πόλεμος».*[3]

Το Σουδάν είναι άλλη μια ανοιχτή πληγή στο κόσμο. Από τις πέντε περιοχές του Νταφούρ οι τέσσερις ελέγχονται από την RSF, όπως και οι μεγάλες περιοχές του Χαρτούμ. Οι μάχες συνεχίζονται στο West Kordofan και στο South Kordofan και το νότιο τμήμα του Σουδάν έχει αποκοπεί από την υπόλοιπη χώρα εδώ και μήνες. Από την αρχή του πολέμου έχουν καταγραφεί τουλάχιστον 201 εμπρησμοί οικισμών και χωριών. Μόνο τον Απρίλιο, 31 οικισμοί καταστράφηκαν από πυρπολήσεις περισσότερων από τις μισές εκτάσεις τους.

Ο βομβαρδισμός αμάχων, οι βιασμοί, οι αρπαγές ανθρώπων, οι λεηλασίες, οι πυρπολήσεις σπιτιών και χωριών έχουν γίνει καθημερινότητα. Μόνο το 5% των ανθρώπων στο Σουδάν έχουν πρόσβαση σ' ένα πλήρες γεύμα. 1 παιδί στα 5 υποφέρει από υποσιτισμό και στον καταυλισμό Ζαμζαμ του Νταφούρ ένα παιδί πεθαίνει κάθε 2 ώρες. Αλλά, όπως φαίνεται, οι άνθρωποι στο Σουδάν είναι απομονωμένοι, παραδομένοι και αφημένοι στις επιδιώξεις των εξουσιαστών που οδηγούν εκατομμύρια ανθρώπους σε λιμό.

Ανυπόλυτος

Η κατατεθειμένη
και καταγεγραμμένη
άποψη και δράση
των αναρχικών,
στον ελλαδικό χώρο
μέχρι σήμερα

Έντυπα
Αφίσες
Προκηρύξεις
Εκδηλώσεις

ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη
και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης
ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ενάντια στη διαστρέβλωση
και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού
των κοινωνικών αγώνων.

κάθε ΔΕΥΤΕΡΑ
και ΠΕΜΠΤΗ 5 - 7 μμ

Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
Αθήνα

ANARCHY PRESS GR
Αναρχικές Απόψεις - Ειδήσεις - Σχόλια

www.ANARCHY.gr

---

[3] https://freedomnews.org.uk/2024 /04/22/barbarism-in-sudan-a-desperate-appeal-for-help-from-sudans-anarchists/

Στήριξη στην Εύβοια

Πρωτοβουλία αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στη λεηλασία της φύσης: Κάλεσμα στήριξης στη συγκέντρωση ενάντια στην καταστροφή της κεντρικής Εύβοιας

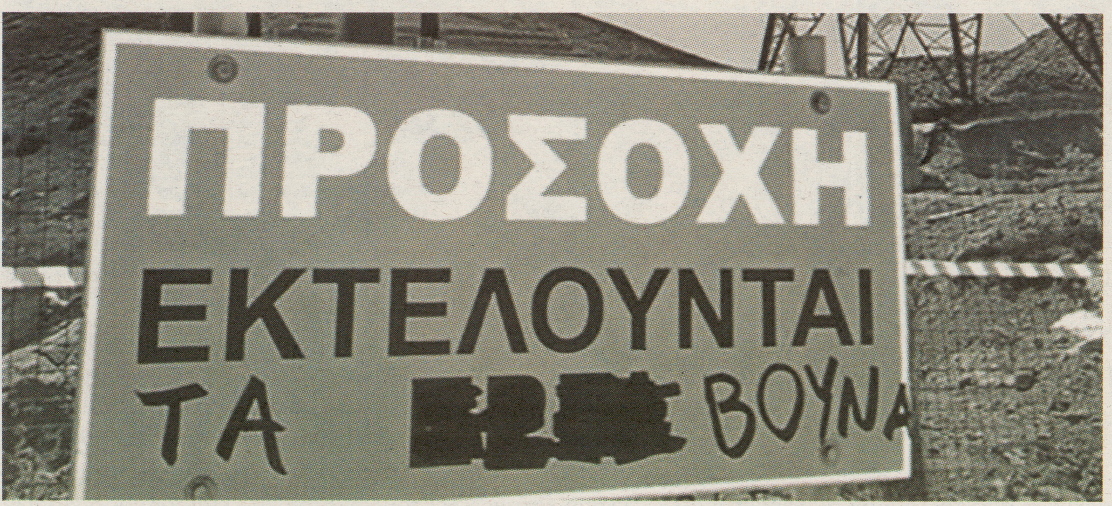

Τρίτη 25/6 – 17:30 Ραιδεστού 7, Αιγάλεω

Αυτή τη στιγμή σχεδιάζεται από κράτος και επενδυτές η λεηλασία και του τελευταίου κομματιού πρασίνου στην κεντρική Εύβοια. Συγκεκριμένα, η Ελλάκτωρ του Βαρδινογιάνη και η πορτογαλική πολυεθνική EDP Renewables σχεδιάζουν την τοποθέτηση 86 ανεμογεννητριών στην περιοχή των ορεινών όγκων πρασίνου της Δίρφυος, του Ξεροβουνίου, των Κοτυλαίων Ορέων και του Ευβοϊκού Ολύμπου. Μάλιστα, η υλοποίηση αυτού του έργου είναι προ των πυλών, έπειτα από την πρόσφατη απόρριψη από το ΣτΕ της προσφυγής που είχε γίνει από κατοίκους και συλλόγους της Εύβοιας.

Η Green Repower, η εταιρεία του δασολόγου -ενίοτε και επενδυτή(!)- Ελευθέριου Καραπιδάκη, είναι μια εταιρεία εκπόνησης μελετών περιβαλλοντικών επιπτώσεων των έργων ΑΠΕ. Το συγκεκριμένο υποκείμενο έχει υπογράψει τις μελέτες για μια σειρά από καταστροφικές «πράσινες» επενδύσεις ανά τον ελλαδικό χώρο, όπως Εύβοια, Άγραφα, Βοιωτία, εξυπηρετώντας προσωπικά του οφέλη αλλά και των αφεντικών του.

Το επιχείρημα των εξουσιαστών ότι ο καπιταλισμός μπορεί να έχει και «πράσινες διεξόδους», με τα χρόνια αρχίζει και καταλαμβάνει όλο και περισσότερο χώρο στον δημόσιο λόγο. Παρουσιάζεται ως η μοναδική συμβατή λύση που μπορεί να ισορροπήσει ανάμεσα στα όλο και αυξανόμενα ζητήματα υποβάθμισης του πλανήτη και την οικονομική ανάπτυξη. Στην πραγματικότητα, είναι η απόλυτα ελεγχόμενη θεσμική διέξοδος που προωθούν τα κράτη και οι καπιταλιστικοί κολοσσοί ώστε να επιβιώνει, ακόμα και με διαφορετικές μορφές, το τωρινό σύστημα εκμετάλλευσης και λεηλασίας της φύσης. Για να υπάρξει όμως οποιαδήποτε πιθανότητα ανάσχεσης αυτής της πραγματικότητας, θα πρέπει πρώτα από όλα να έρθουμε σε αντιπαράθεση με το υπάρχον πολιτικοοικονομικό σύστημα, και τον τρόπο που αυτό αντιμετωπίζει το περιβάλλον, αμφισβητώντας στο σύνολό του τον κυριαρχικά επιβαλλόμενο τρόπο ζωής. Κεντρικό ρόλο στον πυρήνα των ιδεών-πρακτικών του πράσινου καπιταλισμού έχει η αντικατάσταση μέρους του τωρινού ενεργειακού μοντέλου, με τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας να αποτελούν σύμφωνα με τον επίσημο καθεστωτικό λόγο πανάκεια για οποιοδήποτε περιβαλλοντικό πρόβλημα (από την υπερθέρμανση του πλανήτη μέχρι την αύξηση της συχνότητας και της έντασης των καιρικών φαινομένων, όπως οι πλημμύρες και οι τυφώνες). Ούτε οι ΑΠΕ τεχνολογικά μπορούν να αντικαταστήσουν τα ορυκτά καύσιμα, αλλά ούτε και τα δύο μαζί μπορούν να στηρίξουν το οικονομικό μοντέλο της συνεχώς αυξανόμενης παγκόσμιας κατανάλωσης. Ειδικά με τον τρόπο που χρησιμοποιούνται από κράτος και καπιταλιστές, αποτελούν εργαλεία που συντελούν στην περαιτέρω λεηλασία της φύσης (τεράστιες βιομηχανικές εγκαταστάσεις που αφανίζουν σημαντικούς οικότοπους, υδροηλεκτρικά φράγματα που σταματούν τη ροή των ποταμών αλλοιώνοντας τα οικοσυστήματα κ.ά.). Το σημαντικότερο κομμάτι που τεχνηέντως αποφεύγει να θίξει ο πράσινος καπιταλισμός δεν είναι οι πηγές του ενεργειακού μείγματος, αλλά πόση πραγματικά ενέργεια χρειαζόμαστε, πόση από αυτήν κατευθύνεται στις κοινωνικές ανάγκες και πόση για την παραγωγή κέρδους για κράτη και κεφάλαιο.

Ως αναρχικές/οί, δεν έχουμε αυταπάτες για το αν οι κρατιστές και οι καπιταλιστές, με οποιαδήποτε απόχρωση, ενδιαφέρονται για την βιωσιμότητα και την ευημερία των φυσικών οικοσυστημάτων. Είναι δομικό χαρακτηριστικό τους να λεηλατούν τη φύση μέσω της υπερεκμετάλλευσης πρώτων υλών, με αποτέλεσμα μεταξύ άλλων να στερούν από τα μη ανθρώπινα όντα τον φυσικό τους χώρο.

Όσα χρώματα και αν αλλάξει, ο καπιταλισμός συνιστά εκ θεμελίων εκμεταλλευτικό, καταπιεστικό σύστημα που επιταχύνει τη λεηλασία της φύσης και των ζωών μας

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΤΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Πρωτοβουλία αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στη λεηλασία της φύσης

enantiasthlehlasia@espiv.net

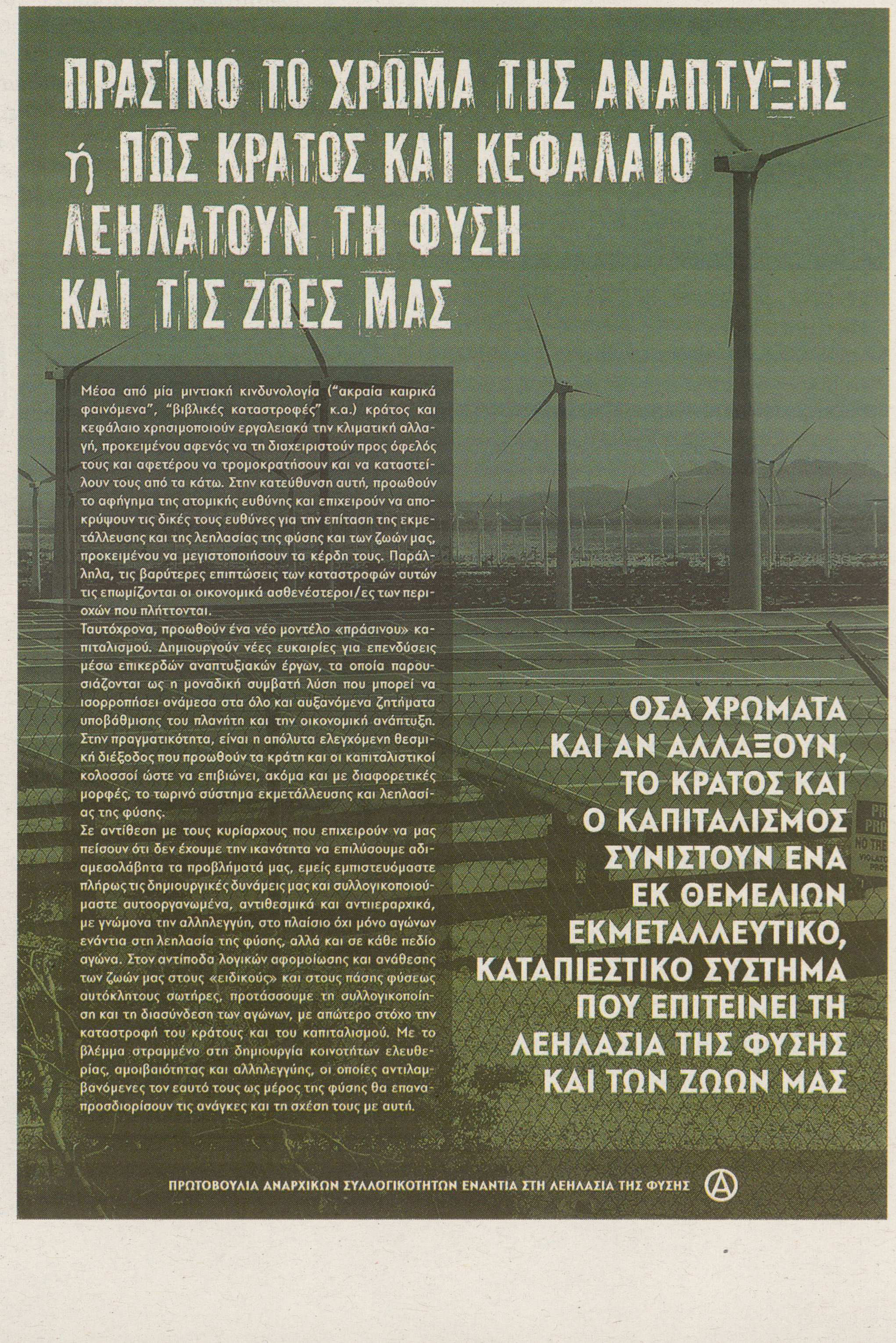

Μέσα από μία μιντιακή κινδυνολογία ("ακραία καιρικά φαινόμενα", "βιβλικές καταστροφές" κ.α.) κράτος και κεφάλαιο χρησιμοποιούν εργαλειακά την κλιματική αλλαγή, προκειμένου αφενός να τη διαχειριστούν προς όφελός τους και αφετέρου να τρομοκρατήσουν και να καταστείλουν τους από τα κάτω. Στην κατεύθυνση αυτή, προωθούν το αφήγημα της ατομικής ευθύνης και επιχειρούν να αποκρύψουν τις δικές τους ευθύνες για την επίταση της εκμετάλλευσης και της λεηλασίας της φύσης και των ζωών μας, προκειμένου να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους. Παράλληλα, τις βαρύτερες επιπτώσεις των καταστροφών αυτών τις επωμίζονται οι οικονομικά ασθενέστεροι/ες των περιοχών που πλήττονται.

Ταυτόχρονα, προωθούν ένα νέο μοντέλο «πράσινου» καπιταλισμού. Δημιουργούν νέες ευκαιρίες για επενδύσεις μέσω επικερδών αναπτυξιακών έργων, τα οποία παρουσιάζονται ως η μοναδική συμβατή λύση που μπορεί να ισορροπήσει ανάμεσα στα όλο και αυξανόμενα ζητήματα υποβάθμισης του πλανήτη και την οικονομική ανάπτυξη. Στην πραγματικότητα, είναι η απόλυτα ελεγχόμενη θεσμική διέξοδος που προωθούν τα κράτη και οι καπιταλιστικοί κολοσσοί ώστε να επιβιώνει, ακόμα και με διαφορετικές μορφές, το τωρινό σύστημα εκμετάλλευσης και λεηλασίας της φύσης.

Σε αντίθεση με τους κυρίαρχους που επιχειρούν να μας πείσουν ότι δεν έχουμε την ικανότητα να επιλύσουμε αδιαμεσολάβητα τα προβλήματά μας, εμείς εμπιστευόμαστε πλήρως τις δημιουργικές δυνάμεις μας και συλλογικοποιούμαστε αυτοοργανωμένα, αντιθεσμικά και αντιιεραρχικά, με γνώμονα την αλληλεγγύη, στο πλαίσιο όχι μόνο αγώνων ενάντια στη λεηλασία της φύσης, αλλά και σε κάθε πεδίο αγώνα. Στον αντίποδα λογικών αφομοίωσης και ανάθεσης των ζωών μας στους «ειδικούς» και στους πάσης φύσεως αυτόκλητους σωτήρες, προτάσσουμε τη συλλογικοποίηση και τη διασύνδεση των αγώνων, με απώτερο στόχο την καταστροφή του κράτους και του καπιταλισμού. Με το βλέμμα στραμμένο στη δημιουργία κοινοτήτων ελευθερίας, αμοιβαιότητας και αλληλεγγύης, οι οποίες αντιλαμβανόμενες τον εαυτό τους ως μέρος της φύσης θα επαναπροσδιορίσουν τις ανάγκες και τη σχέση τους με αυτή.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Για τον Τεντ Καζίνσκι

Κείμενο που μας στάλθηκε, με αφορμή την συμπλήρωση ενός έτους από τον θάνατο του Τεντ Καζίνσκι

Angels with needles poked through our eyes
And let the ugly light of the world in
We were no longer blind

M.M.

Τέτοιες μέρες πριν από έναν χρόνο, στις 14 Ιουνίου 2023, πέθανε στο κελί του ο Τεντ Καζίνσκι, ευρύτερα γνωστός με το ψευδώνυμο Unabomber. Ο Καζίνσκι πέρασε τα τελευταία 27 χρόνια της ζωής του έγκλειστος στη φυλακή για βομβιστικές ενέργειες υπέρ της διατήρησης του φυσικού περιβάλλοντος που κατά τη διάρκεια του 17ετούς αγώνα του κόστισαν τη ζωή σε τρεις ανθρώπους. Σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή, ο Καζίνσκι αυτοκτόνησε ενώ βρισκόταν στο τελικό στάδιο του καρκίνου. Λεπτομέρειες για την αυτοκτονία του δεν έγιναν επισήμως γνωστές, διαρροές ωστόσο λένε ότι κρεμάστηκε. Στο διαδίκτυο ή σε σχετικά ντοκιμαντέρ κάποιος μπορεί να βρει μια πληθώρα πληροφοριών για την πορεία του από παιδί θαύμα που έγινε δεκτό στο Χάρβαρντ στα 15 του για να σπουδάσει Μαθηματικά, για την κακοποίηση που δέχτηκε εκεί, για τις έμφυλες ανησυχίες του που (υποτίθεται ότι) τον διαμόρφωσαν στη μετέπειτα ζωή του και για τα πολύ ενδιαφέροντα νομικά επακόλουθα της σύλληψής του. Εδώ ωστόσο θα αναφερθώ στην πολιτική διάσταση της δράσης του, η οποία είναι μάλλον παραγνωρισμένη.

Ο Καζίνσκι άσκησε μια ιδιόμορφη γοητεία σε ένα πολιτικά ετερόκλητο πλήθος. Από τη μία η κριτική του στην Αριστερά, στο μεγαλύτερο μέρος της δικαιολογημένη, και ο εναγκαλισμός του με τις αξίες της συντήρησης –κάτι καθόλου σπάνιο στους περιβαλλοντικούς κύκλους–, τον έκαναν αγαπητό σε ένα κομμάτι της ακροδεξιάς. Από την άλλη, η αφοσίωσή του στον περιβαλλοντικό αγώνα και ο έμπρακτα οικοκεντρικός τρόπος ζωής του –εγκατέλειψε τη ζωή στον πολιτισμό για να ζήσει σε μια καλύβα μέσα στα άγρια δάση της Μοντάνα– τον κατέστησαν αναπόφευκτα κομμάτι του οικολογικού κινήματος. Παράλληλα, ο αντιβιομηχανικός του προσανατολισμός, όπως αναδείχτηκε στο μανιφέστο του Η βιομηχανική κοινωνία και το μέλλον της και στα μετέπειτα βιβλία και κείμενά του, σε μεγάλο βαθμό προφητικά για αυτό που ζούμε σήμερα, τον έφεραν πολύ κοντά στον λεγόμενο πράσινο αναρχισμό. Είναι γνωστό ότι, όπως έχουν ήδη τονίσει πολλοί, οι αντιβιομηχανικές θέσεις που ανέπτυξε ο Καζίνσκι δεν ήταν πρωτότυπες, αλλά διακριτικά κλεμμένες από τον Ζακ Ελλύλ. Εγώ θα πρόσθετα ότι συχνά στο έργο του αντηχούν οπτικές που πριν από αυτόν είχε διατυπώσει και ο Μαρκούζε. Εξάλλου τα κοινά χαρακτηριστικά της δράσης του Καζίνσκι με την επαναστατική πρωτοπορία της Νέας Αριστεράς, όπως αυτή είχε εκφραστεί τις δεκαετίες του 1960 και ’70, είναι εμφανή (θα επανέλθω σε αυτό).

Είναι μάλλον αυτονόητο ότι από μια ηθική σκοπιά τα τυφλά χτυπήματα του Καζίνσκι που σκότωσαν πολίτες ακυρώνουν εν τη γενέσει τον αγώνα του. Υπάρχουν ωστόσο δύο ενδιαφέροντα σημεία της σκέψης και της δράσης του Καζίνσκι που δεν έχουν υπογραμμιστεί, πιστεύω, όσο θα έπρεπε και τα οποία θα ήθελα να θίξω συνοπτικά. Το πρώτο σημείο είναι η πλήρης απομάγευση της φύσης και του προβιομηχανικού τρόπου ζωής ως ιδανικού ή καλύτερου του σημερινού στον οποίο αναλωνόμαστε όλοι μας, μια άποψη που συναντάται συχνά σε σχετικές συζητήσεις: Όπως είχε εξηγήσει λεπτομερώς και ο ίδιος στις επιστολές που αντάλλαξε κάποτε με τον Ζερζάν και στην Κριτική στον αναρχοπριμιτιβισμό, και αυτός ο ριζοσπαστικά οικοκεντρικός τρόπος ζωής φρικτός είναι. Διαφορετικά φρικτός, αλλά σε κάθε περίπτωση φρικτός — με πολύ πόνο, βία και ανισότητα, τόσο εντός των ανθρώπινων κοινοτήτων όσο και απέναντι στα άλλα ζώα. Ο Καζίνσκι αναφέρει χαρακτηριστικά παραδείγματα από πρωτογενείς πηγές για το μακελευτικό κυνήγι που υπόκειντο τα ζώα en masse από τους Ινδιάνους, για τους εσκεμμένα βασανιστικούς θανάτους που προκαλούν στα ζώα οι Πυγμαίοι, και για την πλήρη απαξίωση και των χλευασμό των ζώων από τους τελευταίους την ώρα που αυτά αφήνουν την τελευταία τους πνοή. Όχι, ο περιβόητος «σεβασμός» προς τα ζώα που δολοφονούνται για την υποτιθέμενη λελογισμένη χρήση τους από ανθρώπους δεν αποτέλεσε κυρίαρχο παράδειγμα σε καμία κοινωνία και δεν είναι παρά ένα κενό ευχολόγιο των καταχραστών των ζώων για να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα της αθλιότητάς τους. Με αντίστοιχα παραδείγματα ο Καζίνσκι αναδεικνύει πώς ο σεξισμός και οι διάφορες ιεραρχίες αναπαράγονται τα μέγιστα στις ανθρώπινες κοινωνίες που έχουν άμεση επαφή με τη φύση.

Εάν λοιπόν ισχύουν τα παραπάνω, εάν δεν μπορεί να υπάρξει μια πραγματική εναρμόνιση με τη φύση και η σχέση μας με αυτή θα παραμείνει σε κάθε περίπτωση ανταγωνιστική και οι κοινωνικές ιεραρχίες οξυμένες, γιατί να επιδιώξει κάποιος να ζήσει μέσα στη φύση και ως μέρος της φύσης; Γιατί, μας λέει ο Καζίνσκι, ζώντας κατ’ αυτό τον τρόπο απαλλασσόμαστε από τις θλιβερές ασθένειες του πολιτισμού: Παύουμε να έχουμε κατάθλιψη, διατροφικές ή υπνικές διαταραχές, χρόνιο άγχος και ούτω καθεξής, ενώ συγχρόνως παύουν να μας απασχολούν και οι κοινωνικά κατασκευασμένες κενές υλικές επιθυμίες. Εικάζω ότι στα μάτια του περισσότερου κόσμου αυτή η απάντηση μοιάζει υπεραπλουστευτική. Εξάλλου, ακόμα κι αν έχουμε τη διάθεση για μια τέτοια παραίτηση και αλλαγή –πράγμα πάρα πολύ αμφίβολο για τη συντριπτική πλειονότητα εξ ημών–, ίσως είναι αδύνατον για όσους έχουμε μολυνθεί με το μικρόβιο του πολιτισμού να αποβάλλουμε αυτές τις ασθένειες. Η επιχειρηματολογία όμως συνεχίζεται σε ένα πλαίσιο πιο πολιτικό: Ζώντας κατ’ αυτό τον τρόπο δεν αναγνωρίζουμε καμία εξουσία ανώτερη από μας, εκτός από μια ύστατη φυσιοκρατική ροή των πραγμάτων. Σε αυτό το σημείο το πρόταγμα του Καζίνσκι παύει να είναι απελευθερωτικό. Το μάταιο και επίπονο στοιχείο της ύπαρξής μας συνεχίζει να υπάρχει, το αποδεχόμαστε όμως ως φυσικό γεγονός και όχι ως προϊόν καταπίεσης ή ως κάτι επιβεβλημένο από ένα ανθρωπογενές σύστημα το οποίο δεν εγκρίναμε ποτέ. Δεν μας επιβάλλεται εκ των άνω καμία καταπίεση και καμία επώδυνη συνθήκη: την επιλέγουμε μόνοι μας συνειδητά. Σε αυτό το νέο και ως επί το πλείστον ασκητικό πλαίσιο, οι απαντήσεις –και όχι οι λύσεις– δεν βρίσκονται στον κοινωνικό ανταγωνισμό αλλά στον εσωτερικό στοχασμό, ο οποίος διαμορφώνεται άμεσα από το περιβάλλον του.

Το δεύτερο σημείο προκύπτει μέσα από το πρώτο και αφορά το πλαίσιο στο οποίο ο Καζίνσκι έδωσε τον αγώνα του. Στην κλασική πολιτική φιλοσοφία ο Χομπς παραχωρεί την απόλυτη εξουσία στον Λεβιάθαν, δίνοντας ωστόσο στον πολίτη ως αντάλλαγμα την ελευθερία να ιδιωτεύει και να ασχολείται αμέριμνος με την προσωπική του ζωή. Κάτι αντίστοιχο μπορούμε να πούμε ότι ισχύει και στην περίπτωση του αναχωρητισμού που προτάσσει ο Καζίνσκι, καθώς μέσα από αυτή την επιλογή κάποιος αρνείται τις υποχρεώσεις απέναντι στον σύγχρονο πολιτισμό μαζί με τις ευκολίες που αυτός του παρέχει, και επιδιώκει να εξαντλήσει τις ελευθερίες του και να ευρύνει τον εαυτό του μέσα στη φύση. Ο Καζίνσκι το 1971 έστησε τη μικρή του καλύβα στα δάση της Μοντάνα, χωρίς νερό και ρεύμα, και ανέπτυξε με τον καιρό εξαιρετικές ικανότητες επιβίωσης. Σύντομα όμως διαπίστωσε ιδίοις όμμασι ότι η απομόνωση που είχε επιλέξει δεν είναι δυνατή, όταν σε μικρή σχετικά απόσταση από την καλύβα του είδε να γίνονται εργασίες διάνοιξης δρόμων και συνειδητοποίησε την ισχύ και τον επεκτατισμό του βιομηχανικού πολιτισμού. Τότε, όπως ανέφερε ο ίδιος σε μια συνέντευξη, προτεραιότητα της ζωής του έγινε να εκδικηθεί το σύστημα.

Κάπου εκεί λοιπόν ο Καζίνσκι κρίνει ότι πρέπει να αναλάβει δράση και τα υπόλοιπα είναι λίγο πολύ γνωστά, αξίζει όμως να μείνουμε λίγο σε αυτό το σημείο. Ο Καζίνσκι αναζητούσε στα δάση της Μοντάνα ένα καταφύγιο που τελικά δεν το βρήκε. Όχι γιατί δεν το έψαξε καλά, αλλά γιατί δεν είχε αντιληφθεί εξαρχής ότι δεν υπάρχει διαφυγή από τον βιομηχανικό πολιτισμό που τόσο μίσησε. Συνειδητοποιώντας ότι είναι αδύνατον να βγει εκτός συστήματος, ο Καζίνσκι αρχίζει τον εκδικητικό αγώνα του. Μπορεί όμως ένα κοινωνικό πρόταγμα να χαρακτηρίζεται από εκδίκηση; Σίγουρα όχι. Τι αγώνας λοιπόν είναι αυτός; Είναι ένας αγώνας που μπορεί να είναι είτε συλλογικός είτε ατομικός, σίγουρα όμως δεν είναι κοινωνικός και δεν είναι δημοκρατικός –και αυτό, πιστεύω, είναι ένα από τα ελάχιστα χαρακτηριστικά που έχει κοινά το περιβαλλοντικό κίνημα με το κίνημα της υπεράσπισης των ζώων–, δεδομένου ότι ακόμα κι αν υπήρχε η δυνατότητα για μια αειφορική διαβίωση 8 δις ανθρώπων (που δεν υπάρχει), η «κοινωνία» σε κάθε ευκαιρία αποδεικνύει στην πράξη ποιο μέρος παίρνει σε αυτή την αντιπαράθεση και τι προτεραιότητες έχει.

Άραγε δεν τα γνώριζε αυτά ο Καζίνσκι; Φυσικά και τα γνώριζε, γι’ αυτό και χαρακτήρισε τον αγώνα του εκδικητικό. Ακριβώς αυτή του η επίγνωση είναι που τον καθιστά κομμάτι της παράδοσης της επαναστατικής πρωτοπορίας και τον διαχωρίζει από την πλειονότητα του οικολογικού κινήματος, που σπάνια βγαίνει από τα όρια του ακίνδυνου ή/και της γραφικότητας. Αυτή του η επίγνωση, επίσης, είναι που έσπασε τα πολιτικά στεγανά και τον έφερε νοητικά κοντά με ανθρώπους από διαφορετικές αφετηρίες. Το τι θα μπορούσαν να κάνουν αυτοί οι άνθρωποι εάν κάποτε, με κάποιον απροσδιόριστο τρόπο, έρθουν και κυριολεκτικά κοντά, αποτελεί ένα μελαγχολικό ερώτημα.

ΚΑ

Διαδρομές
Μνήμης

Ερρίκο Μαλατέστα

Η τραγωδία της Μόντσα

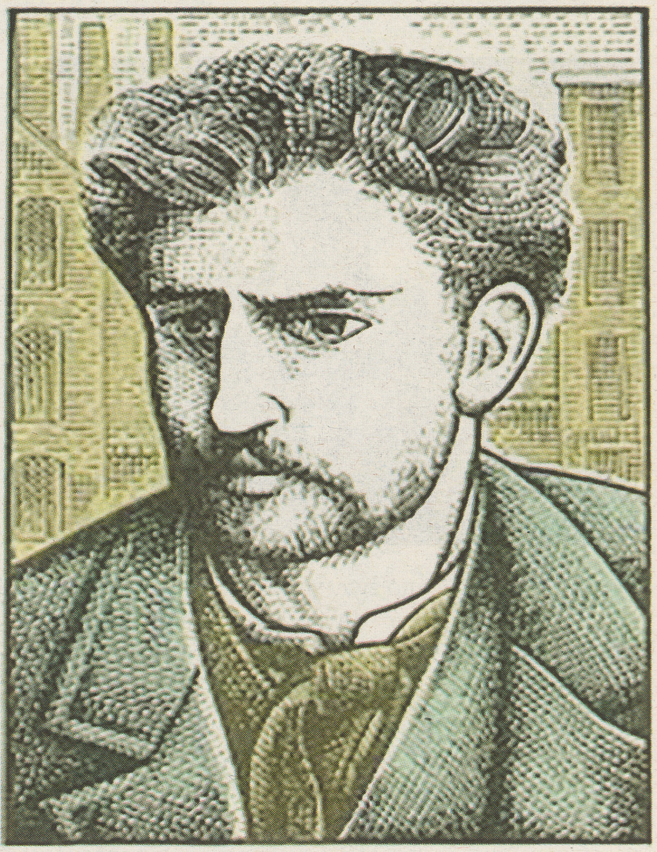

[Μετάφραση από το «La tragedia di Monza,» *Cause ed Effetti, 1898–1900* (Λονδίνο), Σεπτέμβριος 1900. Πρόκειται για μια έκδοση στην οποία δεν έγινε επανέκδοση, και η οποία είχε σκοπό να παρουσιάσει την αναρχική οπτική σχετικά με τη δολοφονία του βασιλιά Ουβέρτου του Α΄ από τον αναρχικό Γκαετάνο Μπρέσι, που έλαβε χώρα στη Μόντσα της Ιταλίας στις 29 Ιουλίου του 1900. Ο τίτλος μεταφράζεται ως «Αίτια και Αποτελέσματα» και το εύρος των ημερομηνιών που ακολουθούν παρέχει το κλειδί για τον τίτλο: Το 1898 ήταν η χρονιά των ταραχών του ψωμιού που έληξαν τραγικά τον Μάιο με κανονιοβολές με τις οποίες τα στρατεύματα του στρατηγού Μπάβα Μπέκκαρις σκότωσαν εκατοντάδες εργάτες στο Μιλάνο. Λίγες εβδομάδες αργότερα, ο βασιλιάς Ουμβέρτος απένειμε παράσημο στον στρατηγό για τις υπηρεσίες που προσέφερε «στους θεσμούς και τον πολιτισμό». Αυτή ήταν η αιτία. Οι σφαίρες του Μπρέσι, με τις οποίες προφανώς σκόπευε να εκδικηθεί την αιματοχυσία στο Μιλάνο, ήταν το αποτέλεσμα.]

Μια ακόμη πράξη αιματοχυσίας ήρθε για να ρίξει ένα πέπλο θλίψης στις ευαίσθητες ψυχές... και για να υπενθυμίσει στους ισχυρούς, ότι το να θέτει κάποιος τον εαυτό του πάνω από τον λαό και να επιδεικνύει αδιαφορία σχετικά με την σπουδαία αρχή της ισότητας και της ανθρώπινης αλληλεγγύης ενέχει κινδύνους.

Ο Γκαετάνο Μπρέσι, εργάτης και αναρχικός, εκτέλεσε τον βασιλιά Ουμβέρτο. Δύο άντρες: ο ένας πρόωρα νεκρός, ο άλλος καταδικασμένος σε μια ζωή βασανιστηρίων, χίλιες φορές χειρότερη από τον θάνατο! Δύο οικογένειες βυθίστηκαν στη θλίψη!

Που έγκειται η ευθύνη;

Κάθε φορά που επικρίνουμε τους θεσμούς του κατεστημένου και επισημαίνουμε τον ανείπωτο πόνο και τους αμέτρητους θανάτους που προκαλούν, δεν παραλείπουμε ποτέ να προειδοποιούμε ότι τέτοιοι θεσμοί είναι επιβλαβείς, όχι μόνο για τον ευρύτερο πληθυσμό των προλετάριων οι οποίοι ωθούνται στη φτώχεια, στην άγνοια και σε όλα τα άλλα δεινά που πηγάζουν από τη φτώχεια και την άγνοια εξαιτίας των θεσμών, αλλά και για την πολύ προνομιούχα μειοψηφία, που υποφέρει [στμ. !!!], σωματικά και ηθικά, από το μιαρό περιβάλλον που δημιουργεί η ίδια και στο οποίο διαβιεί υπό το διαρκή φόβο του ξεσπάσματος της οργής του λαού, γεγονός που την κάνει να πληρώνει ακριβά τα προνόμιά της.

Κάθε φορά που προσβλέπουμε στη λυτρωτική επανάσταση, μιλάμε πάντα για τα οφέλη για όλους τους ανθρώπους χωρίς διάκριση· και εννοούμε ότι, ανεξάρτητα από τα ανταγωνιστικά συμφέροντα και την κομματική πίστη του καθενός, σύμφωνα με τα οποία είναι διαχωρισμένοι οι άνθρωποι σήμερα, θα πρέπει όλοι να παραμερίσουν το μίσος και τις αγανάκτηση και να ενωθούν ως αδέρφια στον κοινό αγώνα για την ευημερία όλων.

Και κάθε φορά που οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις διαπράττουν κάποια εξαιρετικά εγκληματική πράξη, κάθε φορά που βασανίζονται αθώοι, κάθε φορά που η αγριότητα των ισχυρών ξεσπά σε αιματοχυσία, λυπούμαστε για αυτό το γεγονός, όχι απλώς για τον πόνο που προκαλεί άμεσα και για την παραβίαση του αισθήματος μας της δικαιοσύνης και του ελέους, αλλά και για την κληρονομιά του μίσους που αφήνει στο πέρασμά του και για τον σπόρο της εκδίκησης που φυτεύει στο μυαλό των καταπιεσμένων.

Όμως οι προειδοποιήσεις μας δεν εισακούονται· αντιθέτως χρησιμοποιούνται ως πρόσχημα για διώξεις.

Και τότε, όταν ο συσσωρευμένος θυμός των παρατεταμένων βασανιστηρίων ξεσπά σε μια θύελλα, όταν ένας άνθρωπος οδηγημένος στην απόγνωση ή μια γενναιόδωρη ψυχή συγκινημένη από τα βάσανα των αδελφών της και μην έχοντας υπομονή να περιμένει τη νωθρή δικαιοσύνη να αποφανθεί, σηκώνει ένα εκδικητικό χέρι και χτυπά αυτό που πιστεύει ότι είναι η αιτία της οδύνης, τότε οι ένοχοι, οι υπεύθυνοι... είμαστε εμείς.

Είναι πάντα το αρνί στο οποίο ρίχνουν την ευθύνη!

Κατασκευάζονται γελοίες συνωμοσίες, είμαστε οι δακτυλοδεικτούμενοι που αποτελούν απειλή για την κοινωνία. προσποιούνται ότι πιστεύουν –και ίσως κάποιοι να πιστεύουν πραγματικά– ότι είμαστε αιμοδιψείς εγκληματίες για τους οποίους η μόνη επιλογή που τους πρέπει είναι μεταξύ του σωφρονιστικού καταστήματος και του ασύλου ανιάτων για εγκληματίες...

Εξ άλλου, είναι φυσικό τα πράγματα να είναι έτσι. Σε μια χώρα όπου οι Κρίσπι, Ρουντινί, Πελλού, και όλοι όσοι έχουν σφάξει και έχουν οδηγήσει σε λιμοκτονία τους ανθρώπους, μπορούν να ζήσουν ελεύθεροι, να έχουν εξουσία και να απολαμβάνουν τιμές, δεν μπορεί να υπάρχει χώρος για ανθρώπους σαν εμάς που διαμαρτύρονται και επαναστατούν ενάντια στη σφαγή και τον λιμό!

Αλλά, ας αφήσουμε στην άκρη το αδιόρθωτο προσωπικό της αστυνομίας. Ας αφήσουμε στην άκρη τα ενδιαφερόμενα μέρη που ψεύδονται, έχοντας πλήρη επίγνωση ότι λένε ψέματα. Ας αφήσουμε κατά μέρος τους δειλούς που στρέφονται εναντίον μας για να αποκρούσουν τυχόν επιθέσεις που θα μπορούσαν να στραφούν ενάντια και σε αυτούς –και ας επιχειρηματολογήσουμε για λίγο με ανθρώπους καλής πίστης και κοινής λογικής.

Για αρχή, ας επαναφέρουμε τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση.

Ένας βασιλιάς εκτελέστηκε. Και εφ’ όσον ένας βασιλιάς είναι, παρ’ όλα αυτά, ακόμη άνθρωπος, αυτό το γεγονός είναι λυπηρό. Μια βασίλισσα έγινε χήρα. Και εφ’ όσον μια βασίλισσα είναι, παρ’ όλα αυτά, ακόμη γυναίκα, έχει τη συμπάθειά μας για την απώλειά της.

Αλλά, γιατί όλος αυτός ο χαμός για τον θάνατο ενός άνδρα και για τα δάκρυα μιας γυναίκας, όταν το γεγονός, ότι τόσοι πολλοί άνδρες σκοτώνονται σε καθημερινή βάση και τόσες πολλές γυναίκες μένουν πίσω να κλαίνε εξαιτίας των πολέμων, των εργατικών ατυχημάτων, των εξεγέρσεων που συνθλίβονται από πυροβολισμούς και από τα χιλιάδες εγκλήματα που προκαλούνται από τη φτώχεια, το πνεύμα της εκδίκησης, τον φανατισμό και τον αλκοολισμό, γίνεται αποδεκτό ως κάτι το φυσικό;

Γιατί μια τέτοια έκρηξη συναισθηματισμού σε μια συγκεκριμένη δυστυχία, όταν χιλιάδες και εκατομμύρια ανθρώπινα όντα χάνονται από την πείνα και την ελονοσία, λόγω της αδιαφορίας εκείνων που πιθανά έχουν τα μέσα να σταματήσουν αυτούς τους θανάτους;

Ίσως οφείλεται στο ότι, αυτή τη φορά, τα θύματα δεν είναι κοινοί εργάτες, δεν είναι κάποιος ασήμαντος άνδρας και γυναίκα, αλλά ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα; ... Πράγματι, ενδιαφερόμαστε περισσότερο για την υπόθεση και η θλίψη μας είναι πιο οδυνηρή, πιο ζωηρή, πιο αυθεντική, όταν έχουμε να κάνουμε με έναν ανθρακωρύχο που τσακίστηκε από μια κατολίσθηση ενώ εργαζόταν και με μια χήρα που έμεινε πίσω να πεθάνει από την πείνα με τα μικρά της παιδιά!

Ωστόσο, τα βάσανα των βασιλιάδων είναι επίσης ανθρώπινος πόνος και πρέπει να λυπούμαστε γι’ αυτά. Αλλά οι θρήνοι είναι άσκοποι, αν δεν εξετάσουμε τις βαθύτερες αιτίες και αν δεν προσπαθήσουμε να τις εξαλείψουμε.

Ποιος είναι αυτός που προκαλεί τη βία; Ποιος είναι αυτός που την κάνει απαραίτητη και αναπόδραστη;

Ολόκληρο το κατεστημένο κοινωνικό σύστημα βασίζεται σε ωμή βία που αξιοποιείται για τους σκοπούς μιας μικροσκοπικής μειοψηφίας η οποία εκμεταλλεύεται και καταπιέζει τη συντριπτική πλειοψηφία. Όλη η εκπαίδευση που παρέχεται στα παιδιά συνοψίζεται σε μια αδυσώπητη ωμή βία. Όλη η ατμόσφαιρα μέσα στην οποία ζούμε είναι μια αδιάκοπη παρέλαση βίας, μια συνεχής υποκίνηση στη βία.

Ο στρατιώτης, δηλαδή αυτός που είναι ο κατ’ επάγγελμα δολοφόνος, είναι σεβαστός. Και πιο σεβαστός από όλους είναι ο βασιλιάς, του οποίου το πιο ξεχωριστό χαρακτηριστικό, ιστορικά, ήταν ότι διοικεί στρατιώτες.

Διαμέσου της ωμής βίας, ο εργάτης είναι υποχρεωμένος να υποστεί την κλοπή του παραγόμενου από τους κόπους του προϊόντος. Διαμέσου της ωμής βίας, γίνεται η κλοπή της ανεξαρτησίας των πιο αδύναμων εθνών.

Ο αυτοκράτορας της Γερμανίας προτρέπει τα στρατεύματά του να μην πιάσουν αιχμαλώτους Κινέζους. Η βρετανική κυβέρνηση αντιμετωπίζει τους Μπόερς που αρνούνται να υποκύψουν στον ξένο νταή ως επαναστάτες και πυρπολεί τις φάρμες τους, κυνηγάει νοικοκυρές και καταδιώκει ακόμη και αμάχους, επαναλαμβάνοντας τα φρικτά κατορθώματα της Ισπανίας στην Κούβα. Ο Σουλτάνος σφάζει τους Αρμένιους κατά εκατοντάδες χιλιάδες. Και η αμερικανική κυβέρνηση σφαγιάζει τους Φιλιππινέζους, αφού πρώτα τους έχει προδώσει κατάφωρα.

Οι καπιταλιστές στέλνουν τους εργάτες στο θάνατο στα ορυχεία, στους σιδηρόδρομους, στους ορυζώνες αρνούμενοι να κάνουν τις απαραίτητες δαπάνες για την ασφάλεια στην εργασία. Στέλνουν στρατιώτες για να εκφοβίσουν και, αν χρειαστεί, να πυροβολήσουν τους εργάτες που ζητούν καλύτερες συνθήκες.

Και πάλι ρωτάμε: από ποιον, λοιπόν, προέρχεται η υποκίνηση, η πρόκληση στη βία; Ποιος είναι αυτός που κάνει τη βία να μοιάζει με τη μόνη διέξοδο από την υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων, το μόνο μέσο με το οποίο κάποιος δεν θα υποβληθεί αιώνια στη βία των άλλων;

Και στην Ιταλία τα πράγματα είναι χειρότερα από αλλού. Οι άνθρωποι πεινούν διαρκώς. Οι άρχοντές μας είναι πιο αδιάφοροι από ό,τι ήταν κατά τον Μεσαίωνα. Η κυβέρνηση ανταγωνίζεται τους ιδιοκτήτες ακινήτων, κάνοντας τον λαό να αιμορραγεί για να γεμίσει με κλεμμένα τις τσέπες των αγαπημένων της και επενδύοντας ό,τι περισσεύει σε νέα σχέδια καταδυνάστευσης των ανθρώπων. Η αστυνομία έχει τη δύναμη του ναι ή του όχι στην ελευθερία των πολιτών, και κάθε κραυγή διαμαρτυρίας, κάθε πνιγμένος θρήνος στραγγαλίζεται από δεσμοφύλακες και πνίγεται στο αίμα από στρατιώτες.

Ο κατάλογος των σφαγών εδώ είναι μακρύς: από την Πιετράρσα μέχρι την Κονσελίτσε, το Καλαταμπιάνο, τη Σικελία και αλλού.

Τα στρατεύματα του βασιλιά έσφαξαν τους ανυπεράσπιστους ανθρώπους μόλις πριν από δύο χρόνια. Μόλις πριν από κάποιες μέρες τα στρατεύματα του βασιλιά παρείχαν στους γαιοκτήμονες της Μολινέλλα την υποστήριξη των όπλων τους και στρατολογημένους εργάτες, ενάντια στους πεινασμένους και απελπισμένους εργάτες.

Ποιος φταίει για την εξέγερση, ποιος φταίει για την εκδίκηση που ξεσπά κατά καιρούς: ο προβοκάτορας, ο θύτης ή ο άνθρωπος που καταγγέλλει το αδίκημα και προσπαθεί να εκδιώξει την αιτία του;

Αλλά δεν ευθύνεται ο βασιλιάς, λένε!

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 23ος, Φύλλο 250
Ιούλιος - Αύγουστος 2024
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 3265 1740
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

Σίγουρα δεν παίρνουμε στα σοβαρά τη φάρσα του θεσμικού σκιωδούς παιχνιδιού. Οι «φιλελεύθερες» εφημερίδες, οι οποίες τώρα υποστηρίζουν ότι ο βασιλιάς δεν είναι υπόλογος, γνώριζαν καλά, ότι πάνω από το κοινοβούλιο και τους υπουργούς υπήρχε μια ισχυρή επιρροή, ένα «ανώτερο κλιμάκιο», στο οποίο οι κατήγοροι του βασιλιά δεν θα αποδέχονταν να αναφερθούν εντελώς ξεκάθαρα. Και οι συντηρητικοί που προσβλέπουν επί του παρόντος σε μια δυναμική «νέα εποχή» από μεριάς του νέου βασιλιά, υποδεικνύουν ότι ξέρουν ότι –στην Ιταλία ούτως ή άλλως– όσον αφορά τον προσδιορισμό της ευθύνης, ο βασιλιάς δεν είναι η μαριονέτα στην οποία θα ανέμεναν να πιστέψουμε. Και επιπλέον, ακόμα κι αν κάποιος δεν προκαλεί το κακό άμεσα, εφ' όσον δεν μπορεί να το αποτρέψει, αν και είναι σε θέση να το κάνει, εξακολουθεί να είναι υπεύθυνος γι' αυτό –και ο βασιλιάς που διοικεί στρατιώτες μπορεί πάντα, τουλάχιστον, να σταματήσει τους στρατιώτες του από το να ανοίξουν πυρ εναντίον του ανυπεράσπιστου λαού. Και εξακολουθεί να είναι υπεύθυνος εάν, ενώ είναι ανίκανος να αποτρέψει το κακό, του επιτρέψει να λάβει χώρα στο όνομά του, αντί να αποκηρύξει τα οφέλη του αξιώματός του.

Είναι αλήθεια, ότι αν ληφθούν υπ' όψη παράγοντες όπως η κληρονομικότητα, η μόρφωση, το ήθος, μετριάζεται κατά πολύ η προσωπική ευθύνη του ισχυρού και μπορεί και να εξατμιστεί εντελώς. Αλλά τότε, εάν ο βασιλιάς δεν είναι υπεύθυνος για τις πράξεις και τις παραλείψεις του –για τη σφαγή του λαού στο όνομά του– και υποθετικά έπρεπε να παραμείνει στο ανώτατο αξίωμα της χώρας, γιατί στο καλό να λογοδοτήσει ο Μπρέσι; Γιατί στο καλό ο Μπρέσι να πρέπει να πληρώσει με μια ζωή ανείπωτης ταλαιπωρίας για μια πράξη που, –όσο λανθασμένη κι αν θέλει να την θεωρήσει κάποιος–, κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι υποκινήθηκε από αλτρουιστικές προθέσεις;

Αλλά, αυτή η υπόθεση σχετικά με την ανίχνευση της ευθύνης μάς ενδιαφέρει λίγο.

Δεν πιστεύουμε στο δικαίωμα της τιμωρίας, αρνούμαστε την εκδίκηση ως μια βάρβαρη έννοια· δεν εννοούμε να είμαστε ούτε δήμιοι ούτε εκδικητές. Το κάλεσμα των απελευθερωτών και των ειρηνοποιών, μας φαίνεται ως ένα πιο ιερό, πιο ευγενές, πιο παραγωγικό κάλεσμα.

Θα απλώναμε ευχαρίστως το χέρι μας στους βασιλιάδες, τους καταπιεστές και τους εκμεταλλευτές, μόλις αποφάσιζαν να είναι και πάλι άνθρωποι όπως όλοι οι άλλοι, ίσοι, που περιβάλλονται από ίσους. Αλλά για όσον καιρό επιμένουν να απολαμβάνουν την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων και να την υπερασπίζονται με τη χρήση βίας, οδηγώντας έτσι σε βασανιστήρια, σε αποκτήνωση και σε θάνατο από εξάντληση εκατομμύρια ανθρώπινα πλάσματα, πρέπει και είμαστε υποχρεωμένοι να αντιμετωπίσουμε τη βία με βία.

Πολεμήστε τη βία με βία!

Σημαίνει αυτό ότι είμαστε εθισμένοι σε μελοδραματικές συνωμοσίες και ότι βρισκόμαστε πάντα εν μέσω ενός επίπονου διλήμματος ή αποφασισμένοι στο να μαχαιρώσουμε κάποιον καταπιεστή;

Τίποτα τέτοιο. Ως θέμα συναισθήματος και αρχής, αποστρεφόμαστε τη βία και κάνουμε πάντα ό,τι μπορούμε για να την αποφύγουμε· μόνο η ανάγκη να αντισταθούμε στο κακό με κατάλληλα και αποτελεσματικά μέσα θα μπορούσε να μας παρακινήσει στο να καταφύγουμε στη βία.

Γνωρίζουμε ότι τέτοιες μεμονωμένες πράξεις βίας, ελλείψει επαρκούς προετοιμασίας από τον λαό, παραμένουν μάταιες και πράγματι, καθώς πυροδοτούν αντιδράσεις ενάντια στις οποίες δεν μπορεί κάποιος να ορθώσει ανάστημα, προκαλούν ανυπολόγιστη ζημία στον ίδιο τον σκοπό τον οποίον προορίζονταν να υπηρετήσουν.

Γνωρίζουμε ότι η ουσιαστική, με αδιαμφισβήτητο νόημα, πράξη δεν έγκειται στη φυσική εξόντωση του σώματος ενός βασιλιά, αλλά ***στην εξόντωση όλων των βασιλιάδων –από τα δικαστήρια, τα κοινοβούλια και τα εργοστάσια– στις καρδιές και στα μυαλά των ανθρώπων***· γεγονός που σημαίνει ***την εξάλειψη της πίστης στην αρχή της εξουσίας που λατρεύεται από τόσους πολλούς ανθρώπους***.

Γνωρίζουμε, ότι όσο λιγότερη προετοιμασία έχει γίνει για την επανάσταση, τόσο πιο αιματηρή και με πιο αβέβαιο αποτέλεσμα αποδεικνύεται.

Γνωρίζουμε, ότι καθώς ***η βία είναι η αστείρευτη πηγή της εξουσίας*** –στην ουσία, στον πυρήνα της, είναι το ένα και το αυτό με την αρχή της εξουσίας– ***όσο πιο βίαιη αποδεικνύεται η επανάσταση, τόσο μεγαλύτερος είναι ο κίνδυνος να γεννήσει νέες μορφές εξουσίας***.

Και έτσι, πριν αναπτύξουμε τα ιδανικά επιχειρήματα των καταπιεσμένων, προσπαθούμε να αποκτήσουμε την ηθική και υλική δύναμη που απαιτείται για να ελαχιστοποιήσουμε τη βία που απαιτείται για να καταρριφθεί το σύστημα βίας στο οποίο υπόκειται σήμερα η ανθρωπότητα.

Θα μας αφήσουν ήσυχους να συνεχίσουμε το προπαγανδιστικό μας έργο και την οργάνωση και τις προετοιμασίες μας για την επανάσταση;

Στην Ιταλία, μας εμποδίζουν να μιλήσουμε, να γράψουμε και να σχηματίσουμε οργανώσεις. Απαγορεύουν στους εργάτες να ενωθούν για να αγωνιστούν ειρηνικά, όχι μόνο για τη χειραφέτηση αλλά και για την παραμικρή βελτίωση των απολίτιστων και απάνθρωπων συνθηκών διαβίωσής τους. Φυλακές, *domicilio coatto* [στμ. κατ' οίκον περιορισμός], και αιματηρές καταστολές είναι τα μέσα που χρησιμοποιούνται όχι μόνο εναντίον ημών των αναρχικών, αλλά εναντίον οποιουδήποτε τολμά να σκεφτεί μια πιο πολιτισμένη κατάσταση.

Είναι να αναρωτιέται κανείς γιατί, έχοντας χάσει κάθε ελπίδα να πολεμήσουν επιτυχώς για τον δικό τους σκοπό, τα φλογερά πνεύματα αφήνουν τον εαυτό τους να παρασυρθεί σε πράξεις εκδικητικής δικαιοσύνης;

Απεργάζονται αστυνομικά μέτρα που θυματοποιούν πάντα τους λιγότερο επικίνδυνους· προχωρούν σε αγωνιώδεις αναζητήσεις ανύπαρκτων υποκινητών, που φαίνονται γκροτέσκο σε όποιον έχει την παραμικρή κατανόηση του πνεύματος που επικρατεί μεταξύ των αναρχικών· εκπονούν χιλιάδες φαιδρά σχέδια εξόντωσης τα οποία προωθούνται από λάτρεις της αστυνομικής δουλειάς. Όλα αυτά χρησιμεύουν μόνο για να τονίσουν την αγριότητα που κρύβεται μέσα στα κεφάλια των κυρίαρχων τάξεων.

Για να αποτραπεί και να αποκλειστεί τελείως μια αιματηρή εξέγερση εκ μέρους των καταπιεσμένων, δεν υπάρχει άλλος τρόπος δράσης εκτός από την κατάργηση της καταπίεσης μέσω της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Για να περιοριστούν και να αφοπλιστούν οι εκρήξεις (βίας), δεν υπάρχει άλλη λύση από το να επιτραπεί σε όλους η ελευθερία να συζητούν και να οργανώνονται. Να επιτραπεί η επιλογή της διάδοσης ιδεών στους απόκληρους, τους καταπιεσμένους και τους δυσαρεστημένους· για να τους δοθεί η ελπίδα ότι, έστω και σταδιακά, θα μπορούν να εξασφαλίσουν τη δική τους χειραφέτηση με αναίμακτες μεθόδους.

Η κυβέρνηση της Ιταλίας δεν θα δεχθεί τίποτα από όλα αυτά. Θα συνεχίσει την καταστολή της... και θα συνεχίσει να θερίζει ό,τι σπέρνει.

Ενώ λυπούμαστε για τη μυωπική κρίση των κυβερνώντων που κάνουν τον αγώνα αδικαιολόγητα σκληρό, ***θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για μια κοινωνία χωρίς βία***, στην οποία ***όλοι θα έχουν ψωμί, ελευθερία και γνώσεις***, και όπου ***η αγάπη θα είναι ο υπέρτατος νόμος της ύπαρξης***.

Πηγή:
The Method of Freedom: An Errico Malatesta Reader, επιμέλεια Davide Turcato, μετάφραση Paul Sharkey

Στμ.: Οι επισημάνσεις είναι δικές μας.

Μετάφραση-απόδοση Π.

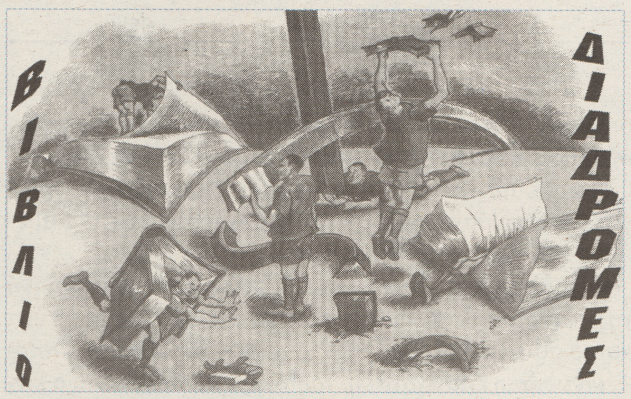

ΓΚΕΟΡΓΚ ΜΠΥΧΝΕΡ
ΠΕΝΑ ΚΑΙ ΝΥΣΤΕΡΙ
ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΚΥΡΥΞΗ

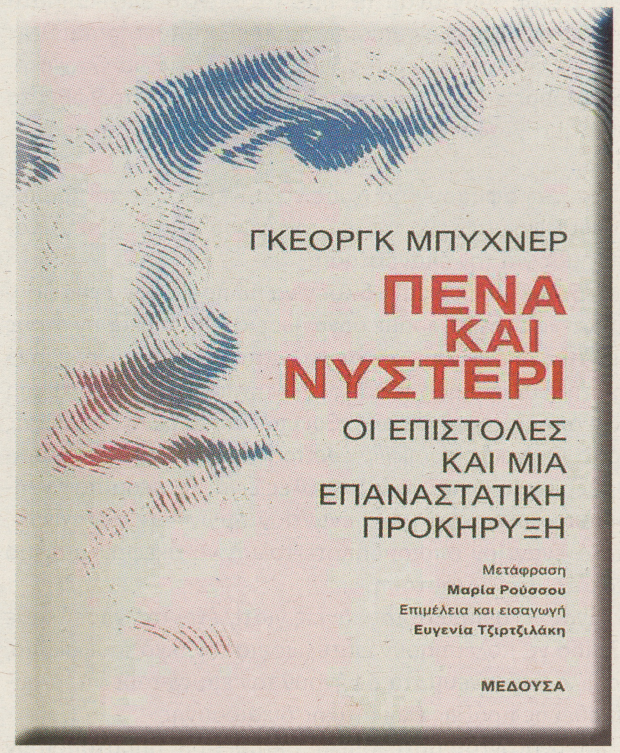
ΓΚΕΟΡΓΚ ΜΠΥΧΝΕΡ
ΠΕΝΑ ΚΑΙ ΝΥΣΤΕΡΙ
ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ
Μετάφραση
Μαρία Ρούσσου
Επιμέλεια και εισαγωγή
Ευγενία Τζιρτζιλάκη
ΜΕΔΟΥΣΑ

Μετάφραση: **Μαρία Ρούσσου**
Επιμέλεια και εισαγωγή: **Ευγενία Τζιρτζιλάκη**
ΜΕΔΟΥΣΑ / σελ. 323 / ΙΟΥΝΙΟΣ 2023

Ο Georg Buchner (1813-1837), παρότι έγραψε λιγότερες από τριακόσιες σελίδες και πέθανε πριν να κλείσει τα είκοσι τέσσερά του χρόνια, χάραξε ένα ανεξίτηλο σημάδι σε πολλά πεδία –της σκέψης, της τέχνης, της επιστήμης. Ανάμεσα στους επαναστάτες του καιρού του ήταν ένας φιλόσοφος, ανάμεσα στους επιστήμονες ήταν επαναστάτης, ανάμεσα στους φιλόσοφους ήταν καλλιτέχνης, ανάμεσα στους καλλιτέχνες υπήρξε η περίπτωση όπου το ταλέντο συναντάει την προσωπική τόλμη. Στην παρούσα έκδοση για πρώτη φορά μεταφράζεται στα ελληνικά η επιστολογραφία του Μπύχνερ, μαζί με το μόνο γνωστό πολιτικό του κείμενο, το οποίο έγραψε υπό πίεση και διανεμήθηκε παράνομα. Πρόθεση της παρούσας έκδοσης είναι να ανοίξει ένας χώρος διαλόγου με έναν άνθρωπο που αναρωτήθηκε στο παρελθόν για πράγματα που μας αφορούν σήμερα: Πώς αλλάζει αυτός ο κόσμος; Τι είναι τέχνη; Πώς μπορούν να συναντηθούν τέχνη και πολιτική με τρόπο όχι στείρα στρατευμένο αλλά γόνιμα αλληλοτροφοδοτούμενο; Ποια είναι η θέση του καλλιτέχνη ως ενεργού υποκειμένου σε μια εποχή πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής κρίσης και ο ρόλος της τέχνης στην επανεξέταση και συνδιαμόρφωση της πραγματικότητας;

από το οπισθόφυλλο του βιβλίου

Λέω στον εαυτό μου «Χάραξε το δρόμο σου
και μη μ’ ενοχλείς».
Γκέοργκ Μπύχνερ

Να αναμορφωθεί η κοινωνία με ιδέες,
από την τάξη των μορφωμένων; Αδύνατον!
Γκ. Μπύχνερ, Ιούνιος 1836

Αφορμή για την για μια ακόμη φορά ενασχόλησή μας με τον Γκέοργκ Μπύχνερ (είχαμε κάνει παρουσίαση βιβλίου για τον ίδιο στο φύλλο του Ιανουαρίου 2024) στάθηκε το συγκεκριμένο βιβλίο το οποίο περιέχει, εκτός από μια εκτενέστατη βιογραφία του, επιστολές στις οποίες αποτυπώνονται οι ευρείες αντιλήψεις και απόψεις του ίδιου, καθώς και των ανθρώπων που συναντά στον πραγματικά σύντομο βίο του (πέθανε σε ηλικία μόλις 24 ετών). Θα μπορούσαμε να πούμε, ότι ο Μπύχνερ από τη γέννησή του (1813), βρέθηκε μεταφορικά και κυριολεκτικά μέσα στη φωτιά επαναστάσεων που προλείαναν το έδαφος για την λεγόμενη ανατροπή του Παλαιού Καθεστώτος.

[…] *Μετά τους Ναπολεόντειους Πολέμους και την ήττα της Γαλλίας το 1815, οι νικήτριες δυνάμεις -Αγγλία, Ρωσία, Αυστρία, Πρωσία- ξεκίνησαν μια σειρά κινήσεων (Συνέδριο της Βιέννης και του Τροππάου), για να οχυρώσουν την εξουσία τους. Από τη Γαλλική Επανάσταση του 1789 ως το 1848, που έμεινε στην ιστορία ως Έτος της Επανάστασης ή Άνοιξη των Εθνών, η Ευρώπη ήταν τόπος αναβρασμού. Παράλληλα, αφού οι ιδέες ταξιδεύουν, επαναστάσεις και εξεγέρσεις ξεσπούσαν και σε έναν ευρύτερο χώρο, από τη Λατινική Αμερική και τις Φιλιππίνες ως την Καραϊβική, αμφισβητώντας τα κυρίαρχα πολιτικά και κοινωνικά συστήματα και απαιτώντας νέα. Ήταν μια εποχή τρομερών κοινωνικών, πολιτικών, πολιτιστικών και ιδεολογικών μετασχηματισμών.*[…]

Ξεχωριστό κομμάτι του βιβλίου αποτελεί η βιογραφία του Γκέοργκ Μπύχνερ, όπου παρατίθεται αναλυτικότατα το ιστορικό υπόβαθρο μέσα στο οποίο μεγάλωσε.

[…] *για τη μεγάλη πλειοψηφία οι υποσχέσεις της Γαλλικής Επανάστασης εκκρεμούσαν και το σύστημα πολιτικής εκπροσώπησης έμοιαζε με μέθοδο διαιώνισης της αδικίας.* […]

Στην εφηβεία […] *τον κερδίζουν οι φυσικές επιστήμες, Την εποχή εκείνη η θεωρία της εξέλιξης δεν είχε ακόμη διατυπωθεί, προετοιμαζόταν όμως από όσους τάσσονταν υπερ μιας εξω-θρησκευτικής κατανόησης της ζωής. Για να κερδηθεί αυτή η μάχη, χρειαζόταν μια επανάσταση βασισμένη στο σκεπτικισμό και την απόφαση να στηριχτεί κανείς αποκλειστικά στην παρατήρηση, πράγματα που ο Μπύχνερ έκανε πολύ καλά. Την περίοδο αυτή ξεκινούσε μια διαδικασία αντικατάστασης της θρησκευτικής ηθικής με τον ιατρικό ορθολογισμό, που συνοψίζεται εύστοχα με τη φράση ενός παλιού γιατρού που παραθέτει ο Φουκώ, ότι τον 19ο αιώνα η υγεία αντικατέστησε τη λύτρωση.* […]

Αυτό που από τόσο νωρίς αντιλήφθηκε ο Μπύχνερ είναι η ενότητα των πάντων.

[…] *στις 5 Νοέμβρη,* (σημ.: 1836, σε ηλικία 23 ετών), *ο Μπύχνερ δίνει στη Ζυρίχη μια δοκιμαστική διάλεξη με θέμα «Τα Κρανιακά Νεύρα» και ανακηρύσσεται Λέκτορας.*

Ο Μπύχνερ σε εκείνη τη διάλεξη μίλησε για τη φύση με τρόπο που θα μπορούσε να αναφέρεται είτε στην τέχνη είτε στην επιστήμη: «Ένα ζωντανό ον δεν ασχολείται μόνο με την αυτοσυντήρηση», είπε. «Η φύση δεν ενεργεί με στόχο, δεν εξαντλείται σε μια ατελείωτη σειρά σκοπών και αποτελεσμάτων, όπου το κάθε πράγμα καθορίζει κάτι άλλο, αλλά υπάρχει αυτή καθαυτή σε όλες της τις εκφάνσεις».

[…] Ο Μπύχνερ απορρίπτει την ως τότε κυρίαρχη μέθοδο έρευνας για να ακολουθήσει μια μέθοδο που ο ίδιος ονομάζει φιλοσοφική. Αν το νόημα κάθε έκφανσης της φύσης βρίσκεται στον ίδιο της τον εαυτό, όχι σε έναν σκοπό που οφείλει να εξυπηρετεί, έργο της «φιλοσοφικής» του μεθόδου είναι να ερευνήσει το «νόμο της ύπαρξης» (Hinderer). Ο νόμος αυτός θα εξηγεί τον τρόπο με τον οποίο τα μέρη σχετίζονται το ένα με το άλλο, με το σύνολο του οργανισμού και με τη φύση ολόκληρη. Ο Μπύχνερ αντιλαμβάνεται τον κόσμο ως πεδίο αναμείξεων και συγκερασμών, όπου η επιστήμη, η φιλοσοφία και η τέχνη δεν αποτελούν απομονωμένους τομείς, αλλά διαφορετικές οπτικές γωνίες από τις οποίες κοιτάζει κανείς κάτι και διαφορετικές γλώσσες με τις οποίες το περιγράφει.

[…]Στη διατριβή του ο νεαρός Μπύχνερ γράφει: «Η φύση είναι σπουδαία και πλούσια όχι γιατί παράγει ξαφνικά και αυθαίρετα νέα όργανα για λειτουργίες, αλλά επειδή παράγει τις πιο εκλεπτυσμένες και σαφείς φόρμες, κατά το απλούστερο δυνατό σχέδιο». Ο νόμος που διέπει την ύπαρξη είναι άρα ένας νόμος αισθητικός, που αφορά την οικονομία και την αρμονία των στοιχείων που συναρμόζονται, τον οποίο προσπαθεί και ο ίδιος να εφαρμόσει.[…]

Δια στόματος Καμίγ γράφει στον Θάνατο του Δαντόν: «Πάρτε τους ανθρώπους απ’ το θέατρο και βάλτε τους στο δρόμο: τι θλιβερή πραγματικότητα! Ξεχνούν τον ίδιο τους το Θεό από τις τόσες κακές απομιμήσεις του. Δεν ακούνε και δεν βλέπουν τίποτα απ’ τη δημιουργία που συνεχώς αναγεννιέται γύρω και μέσα τους, φλογερή, συναρπαστική και απαστράπτουσα». […]

Σε ηλικία περίπου 19 ετών, […] *το Μάη του 1832 ο Μπύχνερ δίνει μια διάλεξη σε φοιτητικό κοινό για την κατάσταση στη χώρα του, όπου καταλήγει ότι το πρόβλημα ενότητας και ελευθερίας στη Γερμανία είναι στην πραγματικότητα πρόβλημα εξουσίας, που μόνο μια μεγάλη ενεργοποιημένη μάζα μπορεί να λύσει. Κι αυτό, μόνο αν ο λαός που θα επαναστατήσει μπορέσει να εστιάσει*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται
στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ,
χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα
ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή
στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό
και την ανάπτυξη και εξέλιξη
των απελευθερωτικών ιδεών.
Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά
μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος,
εφ’ όσον το επιθυμεί,
από τους εκδοτικούς οίκους
και τα βιβλιοπωλεία
και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ,
όπου διατίθενται
ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

στην πραγματικότητα της φτώχειας, και δεν παρασυρθεί από αόριστα ιδεώδη.[…]

Εκείνη την εποχή ο Μπύχνερ συμμετέχει σε τρεις τουλάχιστον πολιτικές οργανώσεις. Είναι την επόμενη χρονιά, το 1833, που θα ιδρύσει με παλιούς του συμμαθητές την «Εταιρεία για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα».

[…] *Η ολιγομελής αυτή μυστική οργάνωση στόχευε στην πολιτική ανατροπή μέσω της αφύπνισης του αγροτικού πληθυσμού, στον οποίο στήριζε την ελπίδα για την επιτυχία της επανάστασης.*[…]

Είναι την επόμενη χρονιά, το 1834, που γράφει *ένα φλογερό κείμενο*: τον *Αγγελιοφόρο της Έσσης*.

Στο βιβλίο παρατίθενται 71 επιστολές του Γκέοργκ Μπύχνερ, καθώς και 25 επιστολές προς τον ίδιο από άλλους.

Ακολουθεί ολόκληρο το φυλλάδιο με τίτλο *Ο Αγγελιοφόρος της Έσσης*, το οποίο τότε κυκλοφόρησε σε οκτασέλιδη μορφή.

Όσον αφορά τις συνθήκες οι οποίες αποτέλεσαν πηγή έμπνευσης του […] *τον Ιούλιο του 1834 είχαν συναντηθεί στο Μπάντενμπουργκ κάποιοι αντικαθεστωτικοί φοιτητές, γιατροί, δικηγόροι και επιχειρηματίες από τον Γκίσεν και το Μάρμπουργκ. Ανάμεσά τους ο Μπύχνερ, ο γιατρός Λέοπολντ Άιχελμπεργκ και ο Βάιντιγκ, που είχε οργανώσει τη συνάντηση. Τρεις μήνες νωρίτερα,* (ενν. από συνάντηση και την έκδοση του φυλλαδίου), *είχε εκτυλιχθεί η αιματοβαμμένη εξέγερση της Φρανκφούρτης. Πολλοί από τους παρευρισκόμενους ήταν άνθρωποι που είχαν εμπλακεί στην εξέγερση της Φρανκφούρτης –ο Βάιντιγκ μάλιστα είχε κατηγορηθεί ως ηθικός αυτουργός της– και βρίσκονταν σ' αυτή τη συνάντηση επειδή είχαν ανάγκη για ένα χώρο συζήτησης των θεωριών του κομμουνισμού και του σοσιαλισμού.*[…]

Το βιβλίο ολοκληρώνεται με το κεφάλαιο ΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑ, όπου γίνεται μια προσπάθεια αποτύπωσης της εποχής που έζησε ο Μπύχνερ, όσον αφορά τις τέχνες και τα γράμματα και η οποία τον επηρέασε βαθιά στα έργα του, στα οποία […] *επανέρχονται τα θέματα που τον απασχολούν και στις επιστολές: Η οικονομική ανισότητα και η κατάχρηση εξουσίας που επιφέρει, η Ιστορία που αφανίζει την άκαιρη προσπάθεια και ο Θεός που δεν υπάρχει, όπως αποδεικνύουν η φρίκη και η γελοιότητα αυτού του κόσμου. Κοιτά πάντα μέσα από το πρίσμα της γνώσης και της επίγνωσης, όπου συναντιούνται η τέχνη και η επιστήμη: Για τον Μπύχνερ θα πρέπει να γνωρίζουμε και μετά δεν θα είμαστε πια οι ίδιοι. Οι επιλογές μας αλλάζουν με τη γνώση, κι αυτός είναι ο δρόμος για την αλλαγή του κόσμου. Δεν είναι τυχαίο ότι στον Μπύχνερ στράφηκε αργότερα, με αίσθημα συγγένειας και ο Μπρεχτ.*

> *Η τέχνη δεν είναι καθρέπτης για την απεικόνιση*
> *της πραγματικότητας, αλλά σφυρί*
> *για το σφυροκόπημά της.*
>
> Μπέρτολντ Μπρεχτ

Συσπείρωση Αναρχικών

ΠΡΟΣΟΧΗ!
22 ΧΡΟΝΙΑ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
Ελεύθερη,
οπλισμένη και
επικίνδυνη...
ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ
κάθε 1η του μήνα
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

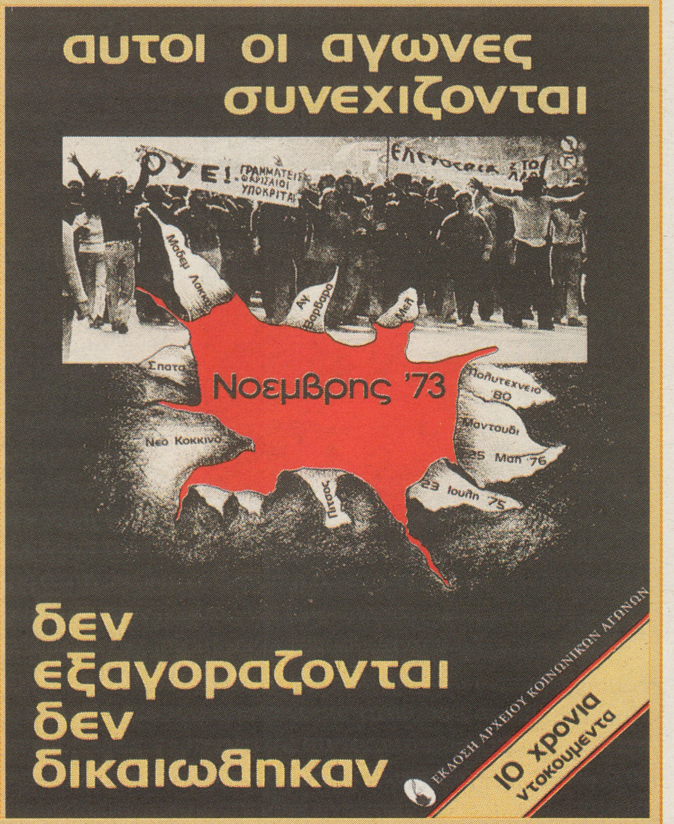
αυτοι οι αγωνες συνεχιζονται
ΟΥΕ!
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ
Μοδεμ Λοκκ
Αγ Βαρβαρα
Μελ
Σπατα
Νοεμβρης '73
Πολυτεχνειο 80
Μαντουδι
Νεο Κοκκινο
25 Μαη 76
23 Ιουλη 75
Πιτσος
δεν εξαγοραζονται δεν δικαιωθηκαν
ΕΚΔΟΣΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
10 χρονια ντοκουμεντα

Ἂν ἱστορία εἶναι συστηματική μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση. Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἱασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

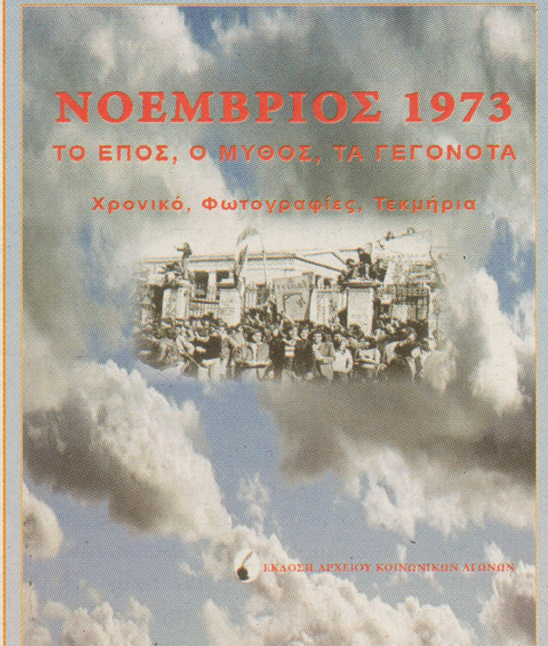
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1973
ΤΟ ΕΠΟΣ, Ο ΜΥΘΟΣ, ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ
Χρονικό, Φωτογραφίες, Τεκμήρια
ΕΚΔΟΣΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους ειδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν διερευνητικό τρόπο. Εἶναι ἀποδεκτό ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι δύσκολο. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀκατόρθωτο. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διαρκής ἀνάδειξις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἕνα σοβαρὸ μέτωπο τῆς πάλης ἐναντίον κάθε ἐξουσίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διαχειρίσεως, τῶν κατά καιροὺς συμβάντων, στὰ χέρια τῶν εξουσιαστῶν (αριστερῶν, δεξιῶν, κομμουνιστῶν, σοσιαλιστῶν, ἐθνικιστῶν κ.λπ.) συνιστᾶ την ἔμπρακτη ἀποδοχή τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας.

(Από τον πρόλογο)

Η κατασκευή υδροηλεκτρικού φράγματος στον Ταΰγετο είναι ένα απόσπασμα της λεηλασίας της φύσης απ’ την Εξουσία

Φυσικό περιβάλλον και οικονομική ανάπτυξη δεν πάνε μαζί. Κανένα κρατικό σύστημα δεν ενδιαφέρεται για το φυσικό περιβάλλον ως έχει και όταν αυτό φαίνεται πως συμβαίνει, είναι πάντα μέσα από μια ωφελιμιστική προσέγγιση με βάση τα ιδεολογικά πρότυπα του κάθε συστήματος. Επίσης, είμαστε πεπεισμένοι, πως όσο υπάρχει Κράτος και Κεφάλαιο τόσο θα συνεχίζονται τα εγκλήματα κατά του φυσικού περιβάλλοντος και αυτό γιατί **η ανάπτυξη αυτών των εξουσιαστικών μηχανισμών προϋποθέτει την απομύζηση του φυσικού περιβάλλοντος**, αναπτύσσοντας έτσι μια ανταγωνιστική σχέση προς αυτό. Σ’ αυτό το σημείο κάνουν λάθος, ηθελημένα ή μη, όσοι αρέσκονται να μιλάνε μόνο για την ανταγωνιστική σχέση του καπιταλισμού με την φύση, αφήνοντας στο απυρόβλητο σοσιαλιστικές και κομμουνιστικές θεωρήσεις περί τεχνοβιομηχανικής ανάπτυξης. Είναι πλείστα τα παραδείγματα των περιβαλλοντικών εγκλημάτων της «άλλης» πλευράς, είτε μέσα από τον λεγόμενο «υπαρκτό σοσιαλισμό» είτε από το κομμουνιστικό καθεστώς της Κίνας.

Πρόσφατα τέθηκε σε δημόσια διαβούλευση η κατασκευή ενός υδροηλεκτρικού φράγματος στον Ταΰγετο μεταξύ των χωριών Καρβέλι και Λαδά. Πρόκειται για ένα φράγμα με χαμηλή δυναμικότητα 0,9 MWatt και με προϋπολογισμό 2.840.000 ευρώ. Κάθε νομικό και θεσμικό πλαίσιο που η ίδια εξουσία έχει φτιάξει για την διαφύλαξη του περιβάλλοντος εφαρμόζεται κατά το δοκούν, ανοίγοντας παρενθέσεις και γράφοντας ψιλά γράμματα. Έτσι, λοιπόν, συνέβη και για το εν λόγω έργο. Παρ’ όλο που η περιοχή κατασκευής του φράγματος εντάσσεται α) στο δίκτυο NATURA Ειδική Ζώνη Διατήρησης GR2550006, β) Σημαντικής Περιοχής για τα Πουλιά με κωδικό GR120 και ονομασία «Όρος Ταΰγετος» και επιπλέον η Ε.Ε. συστήνει να αποφεύγεται εντελώς η κατασκευή μικρών υδροηλεκτρικών έργων ισχύος κάτω των 10 MW, καθώς αυτή οδηγεί σε αύξηση του κατακερματισμού των ποταμών και με ορίζοντα το 2030 προβλέπεται άρση κάθε εμποδίων και φραγμάτων σε ποτάμια, αφήνοντας την ροή τους ελεύθερη, το ελλαδικό κράτος προχωράει στην κατασκευή.

Για το λόγο αυτό, οι νομοθετήσεις και οι ταμπελοποιήσεις, όπως *«Natura 2000, Εθνικός Δρυμός, Εθνικό Πάρκο»* κ.λπ. δεν λένε απολύτως τίποτα και μπορούν νομοθετικά να αλλάξουν οι όροι τους για το «κοινωνικό συμφέρον» ή το «εθνικό συμφέρον», όπως επίσης, να καούν ή να γίνουν χώρος επενδύσεων. Άλλωστε στην εξουσία όλα είναι χώρος επενδύσεων. Η Κομισιόν, στην ιστοσελίδα της, όλα τα παραπάνω τα λέει με πιο «ευγενικό» τρόπο:«[…]*Ο χαρακτηρισμός μιας περιοχής ως περιοχής Natura 2000 δεν σημαίνει συνεπώς ότι πρέπει να διακοπούν όλες οι οικονομικές δραστηριότητες*[…] *Επομένως, η προσέγγιση δεν είναι ενιαία. Όλα εξαρτώνται από τις ειδικές περιβαλλοντικές, καθώς και κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες κάθε περιοχής, καθώς και από τις συγκεκριμένες οικολογικές απαιτήσεις των ειδών και των οικοτόπων που φιλοξενούν. Αυτό είναι κάτι που κρίνεται κατά περίπτωση*».[1] Στο *«κατά περίπτωση»* βάλτε «κοινωνικό και εθνικό συμφέρον», βάλτε ανάγκη για επενδύσεις και πράσινη ενέργεια και… και…

Έτσι, λοιπόν, φτάνουμε σε αποτελέσματα και περιπτώσεις όπου *«στην Ήπειρο σε περιοχές Natura τρυπάνε για υδρογονάνθρακες. Το δάσος στις Σκουριές ήταν η συνέχεια δάσους Natura. Έκταση του Costa Navarino είναι χαρακτηρισμένη Natura και τόσα πολλά άλλα παραδείγματα.* ***Οι ταμπέλες είναι κρατικές και έτσι όπως στήνονται τόσο εύκολα αποκαθηλώνονται.*** *Το αν μια περιοχή είναι χαρακτηρισμένη Natura, δεν λέει απολύτως τίποτα, καθώς «κράτος κερνάει κράτος πίνει».* ***Το φυσικό περιβάλλον οφείλουμε να το βλέπουμε ενιαίο****. Οι χαρακτηρισμοί και οι ταμπέλες είναι δοτοί απ’ το κράτος και τις εκάστοτε εξουσίες και αφαιρούνται ή παραβλέπονται όταν θα το απαιτήσουν οι συνθήκες»*.[2]

Το ψήφισμα των κατοίκων των χωριών του Ταϋγέτου είναι ένα ειλικρινές κείμενο που δίνει βάρος στις περιβαλλοντικές επιπτώσεις του έργου, χωρίς όμως, δυστυχώς, να ξεφεύγει από ρητορικές ανταπόδοσης και τουριστικής αξιοποίησης της περιοχής. Η τουριστικοποίηση της περιοχής χρειάζεται ενέργεια και έτσι δίνεται ένα ισχυρό πάτημα στο Κράτος για την έναρξη της κατασκευής του φράγματος. Επίσης, η πενιχρή χρηματική ανταπόδοση από το φράγμα, που αναφέρει το ψήφισμα, μπορεί με διάφορες διαβουλεύσεις και ανταλλάγματα να αυξηθεί, αναδεικνύοντας έτσι την προβληματικότητα αυτής της θέσης. Παρ’ όλα αυτά, το ψήφισμα, σε σχέση με τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις, αναφέρει: «*[…] Το ρέμα θα αποστερηθεί τη φυσική του ροή για περισσότερο από δύο χιλιόμετρα το οποίο σε συνδυασμό με τις χαμηλές βροχοπτώσεις των τελευταίων ετών θα είναι ιδιαίτερα επιβαρυντικό. Το ρέμα ήδη στερείται υδάτων τους καλοκαιρινούς μήνες και ως βιότοπος έχει υποστεί ζημιά τα τελευταία χρόνια λόγω και των δύο μεγάλων καταστροφικών πυρκαγιών μέσα σε μια δεκαετία. Οι γηραιότεροι του χωριού έχουν ζήσει το συγκεκριμένο ρέμα με πολύ πιο πλούσια πανίδα και υπάρχουν μαρτυρίες για βίδρες και χέλια (τα οποία ψάρευαν κιόλας) κάτι το οποίο δεν αναφέρεται στην ΜΠΕ του έργου. Το τοιχίο 21 μέτρων εντός της κοίτης και οι συνοδές εγκαταστάσεις που θα ξεπερνούν τα 45 μέτρα στο μήκος της κοίτης θα επιφέρουν σημαντικές και μόνιμες αλλοιώσεις στην κοίτη και συνολικά στο τοπίο.*

[…] Εδώ και αιώνες οι κάτοικοι της περιοχής αξιοποίησαν τις γόνιμες παραποτάμιες μικρές κοιλάδες και το νερό που παρέχει το ποτάμι Καρβελιώτης για την καλλιέργεια των απαραίτητων προς επιβίωσή τους. Με την έκκριση της ΜΠΕ του υδροηλεκτρικού στη συγκεκριμένη περιοχή, το δικαίωμα χρήσης του νερού έχει πλέον αποκλειστικά η ιδιοκτήτρια εταιρεία του έργου. Οι ιδιοκτήτες των καλλιεργήσιμων παραποτάμιων εκτάσεων που ποτίζουν εδώ και πολλές γενιές με τον παραδοσιακό τρόπο των αυλακιών δεν θα έχουν πλέον δικαίωμα να το κάνουν και φυσικά δεν θα επαρκεί το νερό. Όσο κι αν η εταιρεία διαβεβαιώνει πως αφήνει τη χρήση του νερού για πότισμα δεν είναι καθόλου βέβαιο πως στην πράξη θα βάλει την κερδοφορία της κάτω από τις ανάγκες των ιδιοκτητών της περιοχής.
[…] Στην περιοχή υλοποίησης του έργου δυστυχώς υπάρχουν πλατάνια που έχουν προσβληθεί από Μεταχρωματικό Έλκος ασθένεια που προκαλείται από μύκητα με μεγάλη μεταδοτικότητα. Η περιοχή χρήζει άμεσης παρέμβασης για τη διάσωση των υπολοίπων πλατανιών. Οι χωματουργικές και υπόλοιπες εργασίες για την κατασκευή του έργου θα αυξήσουν υπέρμετρα τον κίνδυνο να προχωρήσει με πολύ ταχύτερο από το αναμενόμενο η εξάπλωση του μύκητα. Ζητάμε ως κάτοικοι της περιοχής από το δασαρχείο και τις υπόλοιπες αρμόδιες υπηρεσίες να εφαρμόσουν άμεσα στην περιοχή τα μέτρα που προβλέπονται για την αντιμετώπιση του μεταχρωματικού έλκους και να απαγορεύσουν κάθε επέμβαση που πιθανόν να επιδεινώσει την κατάσταση».

Επίσης, το ψήφισμα αναφέρει ότι στην περιοχή που σχεδιάζεται η κατασκευή του φράγματος φύεται το μοναδικό στον κόσμο λουλούδι με την επιστημονική ονομασία **Scilla Messeniaca.**

Το παραπάνω ψήφισμα είναι το μόνο που ασχολείται και με τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις του έργου. Οι θέσεις των παρατάξεων του Δήμου Καλαμάτας, που τελικά καταψήφισε το έργο για το υδροηλεκτρικό φράγμα, ασχολούνται μόνο με τις ελάχιστες θέσεις εργασίας που θα προσφέρει το φράγμα, με τα πενιχρά χρήματα που θα δίνει η εταιρεία στις κοινότητες του Ταϋγέτου ως ανταπόδοση και για την ιδιωτική πρωτοβουλία σε σχέση με την «καθαγιασμένη» δημόσια. Για παράδειγμα, το μόνο πρόβλημα της Λαϊκής Συσπείρωσης ήταν η ιδιωτική πρωτοβουλία. Κάτι τέτοιο έλεγε και η Παπαρήγα όταν χτιζόταν το Costa Navarino που το ήθελε ξενοδοχείο του Λαού!

Τα προαναφέρομενα είναι άλλο ένα παράδειγμα πως η Εξουσία, το Κράτος και το Κεφάλαιο είναι ανταγωνιστικές προς το περιβάλλον. Για το προχώρημα του εκάστοτε σχεδιασμού θα παίξει ρόλο η ανταπόδοση, οι θέσεις εργασίας και η οικονομία και ποτέ οι επιπτώσεις των σχεδιασμών στο περιβάλλον. Η διατήρηση τέτοιων λογικών ενισχύει την ανεξέλεγκτη πορεία της εξουσίας προς την **αναζήτηση όλο και περισσότερης ενέργειας** για την προώθηση του όλο και αναπτυσσόμενου τεχνοβιομηχανικού της πολιτισμού και ουσιαστικά εχθρεύεται την φύση και τον ίδιο τον άνθρωπο ως μέρος της, όσο και αν ευαγγελίζεται για το αντίθετο. Γι’ αυτό και η αντίθεση μας οφείλει να είναι με κάθε κρατικό σύστημα διαχείρισης, με κάθε εξουσία, αρνούμενοι κάθε νέα «ανάγκη» που μας επιβάλλεται.

Ανυπόλυτος

---

[1] *Δασικές πυρκαγιές στον ελλαδικό χώρο. Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από το κράτος*, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ.240, Σεπτέμβριος 2023, anarchypress.wordpress.com/2023/09/08/δασικές-πυρκαγιές-στον-ελλαδικό-χώρο/#_ftn1

[2] *Τα κράτη και η εξουσία: ένας πύρινος εφιάλτης*, anarchypress.wordpress.com/2019/10/17/τα-κράτη-και-η-εξουσία-ένας-πύρινος-εφι/